

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO

Phạm Thị Hương

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

HÀ NỘI – 2012

Làm dâu

Ngay sau khi ông khỏe lại, việc đầu tiên ông muốn làm là từ mặt vợ chồng tôi. Mẹ chồng tôi là một người đàn bà cam chịu. Bà không ra phản đối cũng chẳng ra đồng tình. Bà lặng lẽ ngồi mép ghế, cúi đầu như người biết lỗi. Anh chị chồng ái ngại cho tôi nhưng thấy cụ cương quyết nên cũng không dám tham bàn. Mặt tôi nóng bừng bừng. Tai tôi nóng bừng bừng. Ruột gan tôi cũng nóng bừng bừng. Tôi đứng phắt dậy. Nam kéo tay tôi nói nhỏ “Thôi mình ngồi xuống”. Tôi gào lên “Vậy bố muốn chúng con để mặc cho bố chết đi ă? Đạo hiếu là thế hả bố? Mà con không thể nào hiểu được sao bố lại quý cái “của nợ” ấy hơn tính mạng mình”. “Cô, cô vừa nói cái gì là của nợ?”. Ông vừa nói vừa ôm lấy ngực như người bị sốc. Mọi người chạy lại đỡ ông. Tôi há hốc mồm chưa kịp nói thêm câu gì thì đã nhận được một cái tát của Nam. Tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Tôi nhìn Nam trừng trừng. Cái tát của Nam không đủ làm tôi đau. Vì lúc tát, tôi cảm nhận tay Nam còn run run. Ý nghĩ ấy làm tôi thấy tức cười nhưng cũng rất bức mình. Có cái gì đó trong tôi vỡ tan. Đây là lần đầu tiên Nam tát tôi. Trước kia dù tôi sai thế nào, Nam cũng thủ thủ khuyên vợ khi hai đứa đang trần truồng trên giường. Nước mắt trào ra, tôi lao ra khỏi nhà.

Nam cưới tôi vào một ngày đầu tháng sáu. Tháng sáu với những ngày nắng rất. Mọi người bảo nắng cho hanh thông cửa nhà, cho rộng đường phát đạt. Đúng ngày rước dâu, trời đổ chuông. Gió thổi. Mây đen vần vũ. Trời mưa! Mọi người lại tay bắt, mặt mừng chúc phúc cho tôi. “Mưa là tốt rồi, mưa đem theo lộc”. “Đám cưới mà gặp mưa là lộc đầy nhà”. Tôi không quan tâm mưa hay nắng. Lấy được Nam là tôi thấy sướng vì tôi yêu Nam. Mẹ vẫn hay căn nhắc vì tính cách của tôi “Con gái gì mà sông sộc rồi người ta đánh giá”. Chẳng biết có phải vì tính cách “sông sộc” ấy của tôi mà ngay từ hồi mới cưới gia đình anh đã nhiều lần nhắc nhở tôi. Nam lại chết mê, chết mệ cái tính cách ấy của tôi. Anh vẫn bảo con gái mà cứ giả ngây, giả thơ là anh rất ghét. Tôi đi làm may ở khu công nghiệp cách nhà anh gần mười cây số. Sáng đi tối về. Tôi không mấy khi tham gia vào công việc nhà. Tối về cơm canh đã dọn sẵn, ăn xong thì rửa bát, giặt rũ. Tối xem ti vi rồi đi ngủ. Tôi có tật xem ti vi là cứ phải bình luận và khóc, cười thoải mái. Ở quê mọi nhà

hay đi ngủ sớm. Có hôm tôi cười to quá, mẹ chồng tôi nằm trong buồng thở dài. Bố chồng nói vọng ra “Đi ngủ đi, mai còn đi làm sớm”. Nam huých tôi.

Gia đình Nam có hai chị em. Chị Nam lấy chồng khác huyện. Anh chị cùng làm công nhân, cũng tạm đủ ăn. Chị vừa sinh em bé. Em bé xinh như búp bê đặt tên là Bổng. Nam đi làm phụ hồ quanh huyện. Nhưng cứ từ tháng 6 đến tháng 8 là anh ở nhà phụ giúp công việc cho gia đình.

Làng của Nam nằm ngay cạnh con sông Hồng đỏ nặng phù sa. Cách trung tâm thành phố chưa đầy chục cây số. Làng nổi tiếng với nghề làm tương truyền thống. Bố chồng tôi bảo “Nghề này chỉ truyền lại cho con trai và con dâu thôi”. Mẹ chồng bảo “Nghề nào cũng có những vất vả, chỉ cần mình yêu nghề thì nghề không phụ mình”. Tôi thì chẳng thích cái nghề này một chút nào nhưng nhập gia tùy tục, vì tình yêu với Nam tôi có thể làm được tất cả. Vậy là tôi cũng xắn tay áo, lao vào công việc nhà anh.

Tháng sáu thời tiết có những dấu hiệu thay đổi, thi thoảng xuất hiện những cơn gió đông nam. Gió mang theo hơi lạnh và khô. Dấu hiệu mùa thu sắp về. Lúc này cả làng tấp nập với công việc chuẩn bị dụng cụ để bước vào một mùa làm mớ mới. Ngày tôi nhập vào gia trạch nhà Nam cũng là một ngày tháng sáu. Tôi xin cơ quan được nghỉ hẳn mười ngày vừa là lịch nghỉ cưới, nghỉ cuối tuần, vừa là lịch nghỉ phép cộng lại. Trước khi cưới tôi bảo với Nam “Cưới rồi mình đi trăng mật một tuần ở Đà Lạt nhé? Tiền em có. Dù sao cũng chỉ cưới một lần trong đời”. Nam đồng ý. Vậy mà ngay sau hôm ngày cưới, bố mẹ Nam đã đem hết những mẹt, nia, chum vại ra cọ phơi khô để chuẩn bị làm mớ. Bố Nam không đồng ý cho chúng tôi đi đâu. Chúng tôi phải ở nhà giúp hai cụ công việc. Tôi nhăn nhó nhìn Nam. Nam lảng tránh cái nhìn ấy của tôi. Tối đến Nam bảo “Mình mới về làm dâu, đừng làm anh khó xử”. Tôi im lặng với đầy ảm ức trong lòng. Bố chồng tôi là một người kỹ tính. Ông soi mói tôi từng li, từng tí. Tôi có cảm giác trên đôi tay của mình lúc nào cũng có đôi mắt của ông.

Những ngày đầu bước vào công việc đối với tôi thật là khó khăn. Tôi chỉ ao ước hết ngay mười ngày phép. Mẹ chồng bảo “Hay là con nghỉ hẳn việc, ở nhà chuyên tâm vào nghề?”. Tôi mắt tròn, mắt dẹt, đây đây từ chối. Tôi không muốn bố mẹ mất lòng nhưng nếu ở nhà quanh quẩn với những mẹt, nia, chum, vại thì tôi

chắc lũ lẫn mất. Cái không khí lúc nào cũng căng thẳng, tất bật bao trùm lên từng ngôi nhà. Sau hơn hai tháng làm mốc mà tôi có cảm giác mình sứt đến cả chục cân. Về thăm nhà, mẹ tôi xuýt xoa. Nam cười trừ bảo “Nhà con chưa quen nên thấy mệt thôi ạ”. Nếu để nhìn vào một chai tương thành phẩm, có chết tôi cũng không thể tưởng tượng được làm ra nó lại khó khăn thế.

Tôi đi kể với lũ bạn cùng công ty về cuộc sống gia đình chồng tôi. Bọn nó cũng há hốc mồm. Đứa cho rằng tôi nói phét làm gì mà tất bật đến vậy. Bọn nó còn bảo bây giờ tiên tiến rồi người ta lên men bằng men vi sinh. Sớm ử chiều được hơi đâu túc chực nhiều cho mệt. Tôi đem câu chuyện về kể với bố mẹ chồng trong bữa ăn tối. Thế là bị mắng át đi. Ông cho rằng như thế là vi phạm đạo đức nghề nghiệp. Tôi thì thấy ông cổ hủ, lạc hậu. Ông cứ thích tự đầy đọa mình và đầy đọa cả những người xung quanh ông. Cái gì là đạo đức nghề nghiệp giữa cái thời buổi buôn điều, bán đất này nữa? Có lẽ duy nhất chỉ còn sót lại cái hình hài già nua là ông với những mơ mộng về nghề - một cái nghề mà có phần đầu bao nhiêu năm đi chẳng nữa cũng chẳng thể giàu lên được. Tôi dám khẳng định như thế vì cứ nhìn nhà chồng tôi đây thì biết. Từ đời bố của bố chồng tôi bây giờ đã làm tương, tính đến nay cũng phải ngót vài chục năm thế mà ngoài cái danh hão ra thì chẳng có gì gọi là của ăn của để. Thế nhưng bố chồng tôi ôm ấp cái danh hão ấy mà sống, mà làm suốt ngày này qua ngày khác rồi bắt cả nhà phải góp mặt vào cái tình yêu của ông. Sau bữa ăn ấy tôi không còn nhắc đến chuyện nghề nghiệp trước mặt bố mẹ chồng nữa. Tôi cũng chỉ là người phụ nữ bình thường với ước mong gia đình được yên ấm.

Mặt trời ló rạng đằng đông. Mới lên được một con sào mà ánh sáng đã bao trùm và đánh thức sự sống ở những góc vườn trong cùng nhất. Những cơn gió nhẹ đủ làm dịu mát và mang không khí dễ chịu cho một ngày tháng 6 tinh khôi. Bố chồng tôi đang hí hụi cạo những chum, vại ở ngoài giếng. Tôi toan ra làm cùng nhưng mẹ chồng tôi cản lại. Bà nói những chum vại đó rất quý. Nó là vật gia bảo được truyền từ đời ông nội bố chồng tôi. Vậy nên khi ông cạo chum vại không ai được bén mảng gần tránh va chạm có thể làm vỡ chum. Tôi thấy mấy cái chum đó có gì đặc biệt đâu. Nó vẫn được bày bán nhan nhản ngoài đường, ngoài chợ. Mẹ chồng tôi giải thích không phải chum nào làm tương cũng ngon. Có chum chỉ cần ủ một tuần là được nước đổ làm tương. Có chum phải 20 ngày mới được. Tôi chưa hiểu gì về nghề gia đình chồng nên chỉ vâng dạ qua quýt. Trong số gần bốn chục

các chum vại lớn nhỏ nhà tôi thì có 6 cái chum được coi là đồ quý mà gia đình chồng tôi bảo quản và canh giữ rất kỹ, cứ như sợ xềnh ra là có người bung ngay đi mất. Rất nhiều lần tôi bắt gặp bố chồng ngồi ngắm những chiếc chum với ánh mắt khó hiểu. Đôi khi, ông lại gần và đưa tay gõ nhẹ lên chum, gật gù ra vẻ hài lòng lắm.

Những ngày làm mớ là những ngày rất dài và mệt mỏi đối với tôi. Từ sáng tinh mơ đến đêm hôm khuya khoắt tôi phải kè kè đi theo mẹ chồng. Hết đồ xôi, rải sôi ra nong nia rồi tắt bật bung ra, bung vào. Căn phòng đựng những mẹt xôi lúc mở cửa, lúc đóng phải theo dõi thường xuyên hướng gió. Trong lúc làm mớ bà không quên giảng giải cho tôi cách làm thế nào để chọn được gạo nếp ngon, đồ xôi ra sao, rải xôi như thế nào, bao lâu thì được meo trắng, rồi meo vàng. Quan trọng nhất là phải canh giờ ướp muối nếu không chỉ cần sau 2 đến 3 tiếng meo sẽ hỏng vậy là vất vả mất một mẻ mớ. Tôi giả vờ chú tâm chứ thật lòng nghĩ bụng sau này sẽ chẳng theo nghề của hai cụ. Trời đẹp, nắng đều cứ 4 ngày lại được một mẻ mớ. Gia đình tôi cứ thế làm hết đêm lại ngày trong vòng hai tháng 6 và 7 để lấy mớ phục vụ làm tương bán quanh năm. Hết mười ngày phép, tôi như bắt được vàng. Cứ ngỡ sẽ thoát ra được cái không khí tắt bật và căng thẳng ấy. Ai dè tôi về tôi lại tiếp tục bị lôi ra giảng giải. Giai đoạn làm tương làm tôi thật sự chóng mặt và căng thẳng. Bố chồng tôi trong những lần ít ỏi nói đùa đã thốt lên rằng “canh nước đỗ hơn canh người yêu”. Giờ thì tôi đã thật sự hiểu câu nói đó. Trong suốt quá trình làm mớ và tương tôi bận đến nỗi không có dịp về thăm bố mẹ đẻ đến một lần.

Chiều về dài những cánh diều lên trên triền đê. Diều no gió bay cao và xa vươn mãi lên phía trời xanh bất tận. Tôi ước mình như cánh diều kia được bay lên phía chân trời của mình. Sợi dây nối như là vật cản trở ước mơ ấy của cánh diều nhưng khi sợi dây bị đứt, cánh diều thay vì bay lên phía trời xanh bao la thì lại chao đảo và rơi xuống đất.

Mẹ chồng tôi trút đỗ tương từ trong bao ra nia. Bà cẩn thận chọn những hạt đỗ xấu bỏ đi và dạy tôi cách chọn đỗ sao cho chất lượng tương tốt nhất. Vóc từng vóc những hạt đỗ tròn, căng mẩy trong lòng bàn tay bà gật gù, khuôn mặt răn răn. Bà nói như khoe: “May mà mình đi nhanh chứ đến muộn một chút thì mẻ đỗ này đã vào tay người khác”. Sau khi được chọn lựa cẩn thận đỗ được cho vào rang chín

đều. Đồ không xay nát mà chỉ xay để vỡ làm 2 cho vỏ bung ra. Đồ đem vào luộc hay còn được gọi là đồ đồ. Sau khi chín để nguội đem đồ cả nước đồ và đồ vào chum. Quá trình canh nước đồ rất vất vả. Chum nào tốt thì chỉ cần 1 tuần là được nước. Chum khác thì cần đến mười lăm, hai mươi ngày. Sáu chiếc chum gia bảo luôn là những chiếc chum được nước đồ nhanh nhất. Những ngày đầu trong chum đồ xuất hiện hiện tượng nổi ghạch cua. Những hạt đồ chất lượng xấu và vỏ đồ còn xót sẽ nổi lên. Đem vớt bỏ. Những ngày sau trên bề mặt chum sẽ xuất hiện hiện tượng sủi tăm cá rô lẫn lẫn. Đến lúc này bố mẹ chồng và cả chồng tôi thay nhau thức đêm để canh nước đồ. Tôi không tham gia vì phải đi làm. Ngày chủ nhật được nghỉ nên tối thứ bảy tôi bảo với bố mẹ chồng và chồng để mình canh khi nào được sẽ gọi mọi người dậy. Bố mẹ chồng tôi thoát đầu không muốn nhưng vì ăn ngủ thất thường nhiều ngày nên ngấm mệt và giao cho tôi. Trước khi đi ngủ ông dặn đi dặn lại tôi là mở chum ra xem nếu thấy nước trong chum trong vắt có màu vàng nhạt và có vị thơm đặc trưng là được. Lúc đó phải gọi ngay ông dậy cho dù là mấy giờ đi nữa. Ông như không an tâm nên thức đến mấy lần đi ra kiểm tra đến gần sáng do quá mệt ông đi vào đặt lưng xuống giường và ngủ mất. Ba giờ sáng có hai chum nước đồ được, tôi toan đi gọi bố chồng dậy nhưng thương ông vất vả nên để ông ngủ thêm chút nữa. Sáng ra tôi nói với ông về hai chum mới được nước. Ông chạy lại mở ra thì từ trong chum không phải là mùi thơm dễ chịu nữa mà một mùi khăm khảm bay lên. Tôi chưa kịp trình bày đã bị ông mắng một trận thậm tệ. Mẹ chồng kéo tôi sang một bên và nói. Nước đồ nếu để non thì chua mà để già thì khăm. Nên canh nước đồ mới khổ như thế. Thức trắng một đêm mắt cay xè vậy mà khi lên giường tôi không sao ngủ được. Cảm giác có lỗi lẫn ảm ức cứ chen ngang giấc ngủ. Những chum nước đồ đầu tiên được vớt đồ ra xay nát và đem chộn với mốc rồi đổ nước đồ vào. Tỷ lệ chộn như thế nào và thêm gì hay không tôi không được biết. Hình như từ hôm tôi làm hỏng chum nước đồ, ông có vẻ ghét tôi. Ông nói tôi chưa sẵn sàng thì từ giờ không cho tham gia vào công việc nữa.

Hôm nay là tròn một tháng của chum tương phối chộn đầu tiên. Ngay từ sáng sớm mẹ chồng tôi đã tất tả đi chợ mang về bó rau muống xanh non và tròn cân thịt ba chỉ. Bữa cơm để kiểm chứng chất lượng chum tương đầu tiên. Tương này mà đem chấm với rau muống và thịt ba chỉ là nhất. Mẹ chồng tôi mang vào mâm một bát tương mới. Bố chồng tôi lấy thìa xúc một ít và đưa lên đầu lưỡi nếm. Lông mày ông hơi cau lại, sau một lúc nó giãn ra. Tôi thấy rõ sự hài lòng và mãn nguyện trên môi ông. Tôi cũng nếm cái vị thoảng đầu hơi mằn mằn, sau đó một lúc

vị ngọt bắt đầu lan tỏa trên đầu lưỡi, trong vòng họng. Một cảm giác thật dễ chịu. Trước đây khi yêu nhau Nam cũng hay đem tương biểu gia đình tôi nhưng chưa bao giờ tôi nếm tương và cảm nhận vị ngon của nó như bây giờ. Tôi thấy hài lòng và có gì đó thông cảm và đồng điệu với ông hơn.

Tôi sinh đôi, một trai, một gái. Cả nhà vui vẻ hẳn lên. Bố chồng tôi thường xuyên nói cười. Ông suốt ngày đòi bế cháu. Nhìn ông nâng niu đứa cháu đích tôn của mình, nét mặt ông rạng ngời tôi cũng thấy mát cả ruột gan. Mẹ chồng tôi thì cấm tiệt không cho tôi động tay, động chân vào việc gì. Chồng tôi mỗ con lợn gần năm chục cân khao cả làng. Bố mẹ đẻ tôi qua chơi. Mẹ đẻ tôi cầm tay mẹ chồng tôi nói lời cảm ơn. Mẹ đẻ tôi rom rớm nước mắt bảo “Thật phúc đức cho gia đình tôi khi cháu nó được gả vào gia đình tử tế như gia đình ông bà đây”. Bố chồng tôi cười mãn nguyện. Mẹ chồng tôi cũng ân tình đáp lại “Bà cứ nói quá! Cháu nó về đây thì cũng là con trong nhà cả”. Tôi thấy mình yêu gia đình nhà anh hơn lúc nào hết.

Tương làng tôi bắt đầu được báo chí chú ý đến. Chả mấy chốc tiếng lành đồn xa. Người ta kéo nhau về mua ầm ầm. Nhà tôi làm không đủ bán. Máy hộ xung quanh biết lựa thời, lựa thế mua men vi sinh về để rút ngắn thời gian làm mốc. Tôi đem nói với bố chồng lại bị mắng át đi. Ông bảo có chết cũng phải giữ lấy nét truyền thống này. Mốc làm từ men vi sinh thì mấy tháng thôi tương sẽ đổi màu không còn vàng nâu đẹp mắt nữa và tương sẽ có vị ngọt lợ. Vì vậy mà giữa những nhà đang phát lên như điều gặp gió thì nhà tôi vẫn nghèo hoàn nghèo.

Đúng lúc này thì ông đổ bệnh. Bố chồng tôi trước đây mắc bệnh cao huyết áp. Ông không mấy quan tâm đến bệnh của mình. Ông cho rằng đây là căn bệnh phổ biến và đa số mọi người đều mắc phải. Gần đây, ông hay mất ngủ và kêu đau đầu. Cơ thể mỗi mệt, mắt mờ. Đến bữa, ông ăn rất ít. Gia đình tôi mấy lần khuyên ông đến bệnh viện khám, ông nhất quyết không nghe. Ông cho đó là căn bệnh của tuổi già. Đến buổi chiều của một ngày nắng oi bức. Ông ngồi hút thuốc lão ngoài hiên. Khi đứng dậy, ông bỗng loạng choạng và ngã xuống nền sân. Mẹ chồng tôi luống cuống lại đỡ ông, phải mất một lúc sau bà mới cất được tiếng gọi hàng xóm sang giúp. Chồng tôi về thấy thế kiên quyết bắt ông lên viện khám. Sáng hôm sau anh xin nghỉ làm rồi đèo ông lên bệnh viện huyện. Phải gần một ngày mới thấy anh lái ông về. Tối đó, cả nhà tôi được biết hung tin. Ông bị suy thận cấp.

Đó là thời gian khủng khiếp nhất của gia đình tôi. Không khí trong nhà nhuộm một màu u ám. Mẹ tôi ngồi bán tương ven đường khách đến hỏi mua mà bà cứ ú ớ như người mất hồn. Chồng tôi già đi trông thấy. Khuôn mặt anh lúc nào cũng đăm đăm suy nghĩ. Tối đến anh chị chồng về thăm và bà con qua hỏi han chuyện trò. Người cho cân đường, cân cam. Người nhét tay mẹ tôi hai chục đồng. Người đến hỏi han, động viên. Tôi đun nước dưới bếp. Lửa bén vào cây củi đánh mưa khói lên cay cay mắt. Đêm đến nằm bên tôi, Nam nói “Anh cầm tay bố thấy khác lắm. Thớ thịt như lông da, phều phều”. Tôi im lặng không nói gì, chỉ khẽ vòng tay ôm lấy anh. “Bác sỹ bảo bố phải thay thận ngay. Đợi có thận rất khó nên anh định...”. Không để Nam nói hết câu tôi vội đẩy anh ra, nhìn rất lâu vào mắt anh. Nam siết nhẹ bàn tay tôi. Tôi không biết gì về nghề y nên chẳng hiểu được nếu một người đang khỏe mạnh mất đi một quả thận thì sẽ làm sao. Chỉ cảm nhận một sự đau xót đang dâng tràn lên trong tim. Nước mắt tôi cứ thế chảy mãi trên gối, trên đôi vai của anh. Tiếng thở chồng tôi rất đều nhưng tôi đoán rằng anh không ngủ được, chỉ là anh muốn lãng tránh nói chuyện với vợ. Sáng đó Nam đang định thưa chuyện với gia đình về ý định của mình thì nhận được điện thoại từ bệnh viện. Bác sỹ báo đã có người hiến thận và mời vợ chồng tôi đến bàn bạc.

Chi phí cho ca mổ là 100 triệu. Sau khi mổ bệnh nhân phải dùng thuốc chống thải ghép đến hết cuộc đời. Trung bình một tháng một bệnh nhân phải dùng 1-1,5 hộp thuốc Neoral, tương đương với số tiền khoảng trên 3 triệu đồng. Đối với gia đình tôi đó là một số tiền lớn. Tôi nhanh chóng hoạch toán nếu bán hết số lợn, bò đi thì cũng chỉ khoảng 20 triệu là cùng, thêm với số tiền tích góp dự trữ từ đôi hoa tai của mẹ, chiếc lắc vàng hồi môn của tôi và ít ỏi tiền gia đình để ra được thì cũng chưa được 40 triệu. Không đủ cho một nửa số chi phí ca mổ. Đây là chưa kể đến tiền thuốc sau khi mổ. Anh chị cầm sang đưa cho mẹ chồng tôi 5 triệu. Chị nước mắt ngấn, nước mắt dài nói như thanh minh “Mấy tháng nay con Bồng nhà con ốm. Con không đi làm được. Tất cả trông cậy vào mình chồng con đi làm nên chẳng có tiền. Mẹ cảm ơn con. Con thật có lỗi”. Nói rồi chị khóc hu hu như đứa trẻ lên 3. Mẹ chồng tôi đi hỏi mấy nhà giàu ở xóm thì họ từ chối với lý do để vốn quay vòng. Nhìn bà tập tễnh bước thấp, bước cao đi trong đêm như bóng ma vật vờ mà nẫu ruột. Mới chưa đầy một tháng mà trông mẹ chồng tôi già đi đến cả chục tuổi.

Đúng lúc gia đình tôi không biết xoay sở ra sao thì có người về hỏi mua 6 cái chum gia bảo. Mỗi cái họ trả hai chục triệu đồng. Tôi không dám tự ý quyết định, đành để chiều cả nhà về, tôi đem câu chuyện ra nói. Mẹ chồng tôi ra sức phản đối “Ấy chết! bố các con quý những chiếc chum ấy như tính mạng của mình. Ông ấy mà biết thì ông ấy không đồng ý đâu”. Nam bảo “Để mai anh đi hỏi vay bạn bè đã”. Tôi nghĩ bụng “Người mà chết là hết, giữ mấy cái chum đó làm gì”. Bà vào viện chăm ông. Nam hỏi khắp lượt cũng chỉ được vài đồng như muối bỏ bể. Đa số các bạn anh đều nghèo và có nhiều cái để lo. Vị khách hôm trước lại đến hỏi. Họ nói chiều họ về thành phố. Nếu không bán là mất cơ hội. Tôi không thể đợi mọi người về được. Túng quá hóa liều. Tôi đồng ý bán. Tối về tôi bị mẹ chồng và chồng mắng. Nhưng sự thể đến nước này thì còn biết làm thế nào nữa? Anh chị chồng tôi tỏ ra cảm thông. Mọi người quyết định dấu bố chồng tôi. Sau ca phẫu thuật kéo dài và nằm viện gần một tháng. Ông được xuất viện. Đến khi ông ra viện như có linh tính mách bảo về tới nhà ông đi ra thẳng chỗ góc sân để nhìn ngắm những chum tương. Tôi đã mua sáu chiếc khác thay thế. Ngay lật tức mặt ông biến sắc. Ông chỉ vào những chum tương nói ú ớ không ra câu. Phải mất một lúc, ông mới gắt lên tiếng hỏi “Những chum tương đâu?”...

Tôi lao ra khỏi nhà anh giữa sự tủi hổ và âm ức. Con đường làng vốn quen thuộc mà hôm nay sao nó trở nên khác lạ. Cây cối được khoác lên mình màu chiếc áo sẫm của buổi chiều tà đầy u ám, lạnh lùng. Tôi nghe những nhói đau trong lòng. Không có ai đuổi theo đằng sau. Tôi toan tìm con đường về bên nhà mẹ đẻ nhưng bước chân lại đưa tôi lên trên triền đồi. Tôi ngồi xuống và bắt đầu khóc to thành tiếng. Xung quanh không có ai. Chỉ có gió và gió. Tất cả những hình ảnh về Nam và gia đình Nam như cuốn phim quay chậm đang chiếu trong đầu tôi. Dàn dụa những ý nghĩ đưa tôi về với tuổi thơ. Những cánh diều bay cao và muốn chạm vào đỉnh trời. Tôi suy nghĩ miên man và bắt đầu nín khóc. Không rõ tôi ngồi đó bao lâu nữa. Có một phần trăm phút điên rồ nổi lên tôi đã nghĩ mình có thể reo người xuống dòng sông trước mặt.

Màu đỏ của nước đã chuyển thành màu sẫm đầy ma quái ngay sau khi mặt trời khuất sau đỉnh núi. Cái chết lúc này có thể là sự giải thoát duy nhất khi cõi lòng tôi đang căng tràn sự oan ức không thể giải bày. Tôi mơ hồ nhận thấy mình đang chìm dần, chìm dần. Ngay lúc tuyệt vọng ấy, hình ảnh về hai đứa con kháu khỉnh đã ngăn tôi lại. Những tiếng cười ròn tan, những ánh mắt ngây thơ đen lay láy. Hai thiên thần của tôi...Có thể sau này, khi đã bình tâm lại ông sẽ tha thứ cho

hành động của tôi. Ông sẽ nhận ra điều cuối cùng, gia đình mới là thứ quan trọng nhất. Hoặc có thể, ông sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Vì với ông, những chiếc chum ấy không đơn giản là một vật dụng, mà hơn nữa đó là biểu tượng thiêng liêng, tượng trưng cho cái tâm người làm nghề. Phải chăng ông sợ cái mất mát đầu tiên ấy, sẽ báo hiệu sự tha hóa trong nghề. Cái nghề mà ông gắn bó bằng máu thịt, bằng tâm huyết của mình. Tôi chưa bao giờ gặp ai yêu nghề và bảo thủ như ông. Tôi không biết rồi mai đây mình sẽ phải đón nhận những gì, nhưng có một điều chắc chắn, ở sau lũy tre làng kia, trong tổ ấm của mình, tôi có một người chồng thương yêu và hai đứa con thơ bé cần che chở đang đợi. Quyết hết nước mắt, tôi đứng dậy bước về...

Hà Nội 05/04/2012

Mái tóc buông dài

Cái nắng tháng sáu làm cho mặt đường bốc hơi như muốn tan chảy. Chiếc giường phản mỗi khi đặt lưng xuống lại gây nên một cảm giác nóng rầy, bỏng rát. Những ngày như thế tôi thường mắc chiếc võng Trường Sơn của nội ra đầu hè nơi có hai cành cây hồng xiêm vươn ra một cách chắc chắn. Ở đây gió thổi mát rượi như quạt hầu. Bà thường rủ rỉ rù rì kể cho tôi nghe câu chuyện về những thiếu nữ ngồi chải tóc, bắt rận cho nhau trên triền đê vào những đêm trăng sáng. Bà bảo đấy là những cô gái chết trẻ ngồi chờ người yêu ra tự tình. Tôi không mấy tin vào chuyện ma mãnh nhưng vẫn luôn có cảm giác rờn rợn sống lưng. Bọn trẻ con trong xóm chúng tôi tối nào có trăng sáng đều tụ tập ở bãi đất hoang ngay đầu làng chơi với nhau. Một hôm, cái Nụ rủ chúng tôi lên đê rình xem các đôi yêu nhau. Tôi vừa tò mò, lại vừa thấy thoáng sợ khi nghĩ đến câu chuyện của bà. Nhưng trước sự nài nỉ của Nụ và tính tò mò không cưỡng lại được của tôi, cuối cùng tôi cũng theo nó ra triền đê. Trăng lên cao, sáng vàng vạc. Gió thổi mát rượi. Dòng sông trải ra trước mắt chúng tôi như dải lụa dính kim tuyến mềm mại, lấp lánh. Đang mãi miết ngắm nhìn thì cái Nụ kéo tay tôi ngồi thụp xuống sau một mô đất. Hướng cái nhìn theo cánh tay nó là thấp thoáng hai bóng người ngồi dưới bụi tre, cách chỗ xuống đò tầm mười bước chân. Tôi thường nghe mẹ nói chỗ bụi tre gần bến đò đó có từng người chết. Một sáng tháng sáu, ông Tùng - người lái đò trở dậy ra bến để chuẩn bị đón khách qua sông. Đang định đi xuống đò, bất giác ông thấy có gì đó khác lạ phía dòng nước cạnh bụi tre. Ông bước lại và nhận ra đó là một xác nữ chết trôi. Da thịt trương lên trắng ớn, mái tóc dài dập dềnh theo con nước. Sau lần đó không còn đôi trai gái nào dám ra ngồi đó tâm sự nữa. Người ta đồn thổi rằng vẫn thường thấy cô gái có mái tóc dài tha thẩn chỗ bụi tre. Nhiều năm sau tại chỗ ấy lại có người chết. Lần này là một người con trai, tên Nam, 26 tuổi, người làng bên. Nghe mọi người kể, hôm đó chú Nam qua bên làng ăn đám dỡ, uống rượu say. Tối đến, mọi người bảo chú ngủ lại mai về, nhưng chú kiên quyết từ chối. Ở nhà còn hai đứa con gái, vợ đi làm xa nên chú không yên tâm. Ra đến bến sông thì đò đã hết. Sáng hôm sau, vẫn ông Tùng phát hiện ra xác chú Nam dưới dòng nước ngay cạnh chỗ gốc tre, đúng chỗ xác cô gái trẻ. Người

thì bảo chú Nam định bơi về nhưng bị chuột rút, hụt sức và chết đuối. Người lại bảo, chú Nam gặp ma, con ma có mái tóc dài, rất xinh. Chú ấy bị ma dụ về làm chồng. Còn rất nhiều lời đồn nữa, từ đó gốc tre nơi bến đò càng trở nên huyền bí và đáng sợ. Nhưng đó là câu chuyện của những năm chín mươi của thế kỷ trước, giờ bọn trẻ con chúng tôi chỉ được nghe qua lời mẹ, lời bà kể. Một luồng gió lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Tôi rùng mình. Toàn rủ cái Nụ ra về nhưng nó kiên quyết không nghe. Tôi lại không đủ cam đảm kể cho nó nghe câu chuyện đáng sợ đó vào lúc này. Nó men theo mô đất cao tiến lại gần phía bụi tre. Tay tôi nắm chặt lấy tay nó. Người khẽ run lên. Lại gần, chúng tôi chỉ nhìn thấy phía sau hai người. Một mái tóc dài xõa xuống che gần hết người con gái. Người con trai đang đưa tay vuốt nhẹ mái tóc. Họ thủ thỉ gì đó không nghe rõ. Nghĩ tới mái tóc dài, tôi không còn cam đảm đứng đó nữa. Ba chân, bốn cẳng tôi phá đầu chạy ngược lên đê lao về phía ngôi làng. Cái Nụ thấy vậy cũng vội đuổi theo. Miệng í ới gọi tôi đợi. Về đến nhà tôi vẫn còn thấy tim mình đập thình thịch. Tôi định ninh rằng đó chính là hồn ma của cô gái năm nào trong lời mẹ kể đang dụ dỗ trai làng tôi. Mặc cho cái Nụ nói đó chỉ là một đôi yêu nhau đang ngồi tự tình. Đêm đó, tôi mơ người con trai quay lại chào tôi. Tôi nhận ra đó là chú An. Chú An là chú họ tôi. Chú là trưởng công an xã. Nhưng lạ chưa kìa chú có vợ rồi cơ mà. Vậy chú ở đây làm gì? Người kia đâu phải cô tôi. Cô tôi có mái tóc tím, vàng hoe, xòe ra như cái súp lơ trông rất sành điệu. Người con gái quay lại phía tôi. Một gương mặt trương phềnh, đôi mắt trũng sâu như không có, một cái miệng đỏ lỏm. Tôi hét lên kinh hãi. Cố gọi chú An chạy đi. Nhưng chú chỉ cười. Chú lại đưa tay lên vuốt mái tóc của người đàn bà đó. Mẹ lay tôi dậy khi thấy tôi tay chân dầy dụa, miệng thì ú ớ không thoi. Tôi tỉnh giấc, ôm mẹ khóc rưng rức.

Những ngày sau đó, khi tôi đi học tuyệt nhiên không dám đi theo đường đê. Tôi vòng ra đi theo đường đồng mặc dù đường đó có xa và khó đi hơn. Tôi mắc thêm một chứng bệnh. Tôi sợ tất cả những ai có mái tóc dài. Mái tóc dài và đen nhánh. Nó thường xuyên ám ảnh tôi trong mỗi giấc mơ. Tôi không còn thích ngồi nhổ tóc sâu cho mẹ vào mỗi buổi chiều. Vì khi đó, tóc mẹ xõa ra che hết lưng. Tôi không múc nước cho chị Lan gội đầu. Khi chị gội mái tóc chị chảy xuống dài, mượt và đen nhức mắt. Tôi sợ, khi vén mái tóc lên thì đằng sau mái tóc đó không

phải là khuôn mặt của mẹ, của chị, hay của ai mà tôi từng biết. Có thể là một khuôn mặt lạ. Một khuôn mặt trắng ửng với đôi mắt trũng sâu.

Tôi mười sáu tuổi và mái tóc của như con trai. Không còn ám ảnh mái tóc dài như trước nữa, nhưng tôi không thích để tóc dài. Chị Lan ngày càng xinh. Mái tóc chị xanh đen, nhấp nháy. Chị có đôi mắt đen, rưng rưng. Khi nhìn vào đôi mắt chị, ta như có cảm giác chị sắp khóc. Một đôi mắt đẹp, nhưng buồn. Mẹ bảo người con gái nào có đôi mắt đó rồi sẽ khổ. Tôi không thấy thế. Từ nhỏ lúc nào chị cũng được mọi người yêu mến. Chị học giỏi, chăm chỉ và ngoan hiền. Lớn lên, chị có rất nhiều người theo đuổi. 24 tuổi, chị lên xe hoa về nhà chồng. Chồng chị chủ cửa hàng ô tô trên phố, giàu có, đẹp trai. Cả gia đình chồng thương yêu chị. Chồng chị còn bỏ tiền xây lại ngôi nhà ngói cho bố mẹ chị thành ngôi nhà ba tầng khang trang. Tôi vẫn nói vui với mẹ. Ngày trước hồng nhan bạc phận nhưng bây giờ hồng nhan bạc tử. Mẹ cười, nhưng thấp thoáng trong mắt mẹ có gì đó buồn xa vời.

Tôi mười tám. Tôi biết yêu. Tình đầu của tôi là Phúc. Phúc là tổ trưởng tổ may chỗ tôi làm. Phúc không đẹp trai, không giàu có. Nhưng ở Phúc có nét đôn hậu, dịu dàng. Phúc chăm chỉ và biết quan tâm người khác. Mỗi khi, nhắc đến Phúc mẹ thường trêu. Sau này, ai lấy được Phúc thì cả đời chỉ việc ăn và đẻ. Mọi việc còn lại Phúc sẽ làm hết. Tôi chỉ cười mà thầm nghĩ “chắc gì đã chắc gì đâu”. Phúc thích tôi để tóc dài. Phúc thích cảm giác được luồn tay vào tóc người yêu để vuốt ve, cảm nhận sự mềm mượt của mái tóc. Tôi phản đối. Tôi nói tóc dài không hợp với tôi. Tôi hỏi Phúc chọn tôi hay chọn mái tóc dài? Từ đó, Phúc không bao giờ nhắc đến chuyện mái tóc của tôi nữa. Phúc đưa tôi về ra mắt. Mẹ Phúc nhìn tôi từ đầu đến chân và nói “Con gái thế kỉ XXI rõ khác, sành điệu thật”. Tôi ức phát khóc, muốn nói một câu gì đó để bật lại hay chí ít là để giải bày nhưng tất cả các âm thanh đều ứ lại trong cổ họng.

Chị Lan về thăm nhà. Chị sang nhà tôi chơi. Tôi thấy chị vẫn xinh như ngày nào, tuy có xanh xao hơn một chút. Mẹ và chị ngồi dưới bếp nói chuyện rất lâu. Khi ra về tôi thấy mắt chị đỏ hoe. Tôi tránh mặt, tôi ngại hỏi chị và tôi nghĩ chị cũng ngại

trả lời. Đêm đó tôi hỏi mẹ. Mẹ không nói chỉ khẽ thở dài. Tôi thấy mình vẫn chỉ là một đứa trẻ con. Tôi vẫn chưa được chấp nhận ở thế giới người lớn. Người lớn có nhiều điều bí ẩn. Họ suy nghĩ rất nhiều và nói ra thì rất ít.

Hai mươi tuổi, tôi chia tay Phúc. Mọi người ai cũng tiếc cho tôi, vì kiếm đâu ra một người chăm chỉ, ngoan hiền như Phúc ở cái thế kỉ XXI này. Tôi biết, có thể người tôi yêu sau này không quan tâm, chiều chuộng tôi như Phúc. Nhưng thật sự, tôi không vượt qua được ánh mắt của mẹ Phúc. Bà soi mói và mỉa mai tôi mọi lúc. Có thể bà mong chờ một đứa con dâu tốt hơn những gì tôi có. Còn Phúc, anh yêu tôi nhưng anh lại là đứa con hiếu thảo. Đã nhiều lần anh bảo tôi đợi. Anh sẽ thuyết phục được mẹ. Tôi phải đợi đến bao giờ? Tôi mệt mỏi và tôi dừng lại trước anh.

Chị Lan bỏ chồng về ở nhà. Chị ít ra ngoài chỉ thi thoảng qua nhà tôi chơi. Chị vẫn tâm sự với mẹ tôi nhưng tôi lại không biết những chuyện gì đang xảy ra. Người làng bảo chị bị chồng bỏ vì không sinh được con. Lại nghe đồn mẹ chồng chị bảo chị là cây độc không hoa. Tôi quyết định hỏi mẹ và đòi mẹ nói cho nghe. Lần này mẹ không giấu tôi nữa. Mẹ kể, bố mẹ chị Lan vì sinh được hai cô con gái nên muốn kiếm cho họ những ông chồng giàu may ra được dựa dẫm về già. Chị Lan vốn xinh ra đã đẹp như hoa, như ngọc nên mẹ chị rất mừng. Ngay từ đầu bà đã rất chăm chút, uốn nắn con từng li, từng tí một và giữ gìn con như báu vật. Mẹ chị mua đồ cho chị trưng diện. Vốn chị đã xinh lại càng thêm bắt mắt. Mười tám tuổi chị biết yêu. Người yêu chị là anh Sang con ông Sáng, nhà làng bên sông. Mẹ chị cho dò la và biết nhà anh Sang nghèo. Mẹ mất sớm. Nhà chỉ còn hai bố con. Ngay buổi đầu chị dẫn người yêu về ra mắt, mẹ chị đã tỏ rõ thái độ không đồng ý. Đợi anh Sáng ra về, mẹ chị nói thẳng với chị: “Tao đầu tư, giữ gìn cho mày, không phải để mày lấy hạng người ấy. Mày ngu vừa thôi. Lấy nó rồi bốc cám mà ăn à? Hay suốt ngày đầu tắt mặt tối?”. Chị toan phản đối, định nói lí lẽ thì mẹ chị đã tát cho chị một cái nẩy đom đóm mắt. Từ hôm đó mẹ quản chị rất nghiêm. Nhưng sức mạnh của tình yêu không giữ chân chị ở nhà lâu được. Chị nhờ cô bạn sang xin phép đi chơi cùng mình. Chị và anh thường lén lút gặp nhau ở bờ sông. Nơi có

bụi tre, cạnh chỗ xuống đò tầm mười bước chân. Chị biết ở chỗ đó sẽ không ai dám ra vì họ sợ những câu chuyện về oan hồn của người con gái tóc dài, chết đuối ở đó. Hôm chúng tôi ra rình các đôi yêu nhau ở ngoài bờ sông. Lúc tôi chạy và hét lên thì chú của chị đi bắt cóc gần đó lại xem có chuyện gì và phát hiện ra anh chị. Chị bị đánh một trận thừa sống thiếu chết. Tối đến mẹ chị khóa chị trong phòng. Không biết mẹ chị sang gặp và nói gì với anh Sang mà một tháng sau chị nghe tin anh vào Nam làm ăn. Mẹ không nhốt chị nữa nhưng chị cũng chẳng thiết đi đâu. Đã hơn ba tháng nay chị chậm kinh. Điều đó, không qua được mắt mẹ chị. Bà hỏi, chị nói thật. Những mong mẹ cho gọi anh Sang về làm đám cưới. Nhưng sau một hồi chửi rửa chị. Mẹ chị quyết định đưa chị đến một bà lang để nạo phá thai. Mẹ chị sợ nếu đem ra bệnh viện nhờ ai biết thì mẹ chị hết ước mơ gả con cho người giàu. Chị muốn giữ lại đứa con, nhưng anh bỏ chị mà đi. Chị còn một thân một mình. Chị muốn chết. Nhưng chị sống để cốt trả cho xong cái ơn bố mẹ đã sinh ra chị. Cái thai đã hình thành mặt mũi, chân tay. Chị đau đớn như đứt từng khúc ruột. Vì không đến cơ sở y tế nên sau lần nạo phá ấy chị bị nhiễm trùng. Mẹ chị mua đủ thứ thuốc chạy chữa cho chị mãi mới khỏi. Từ đó, chị không yêu ai nữa. Chị để tùy theo sự sắp xếp của bố mẹ. Nhiều đám đến đánh tiếng cưới chị. Mẹ chị xem đi, lật lại vẫn chưa đồng ý. Mãi cho đến khi có anh Thanh trên phố huyện trong một lần đi ăn cưới ở quê gặp chị, rồi nảy sinh tình cảm và muốn cưới chị. Mẹ chị đồng ý như bắt được vàng. Anh Thanh đến nhà tìm hiểu. Mẹ chị hào hứng ra tiếp nước. Chị ra cho phải nhẽ, cũng chẳng nói, chẳng rằng. Anh Thanh thấy chị là cô gái quê mộc mạc, dịu dàng, e lệ thì càng thêm yêu. Anh đánh tiếng muốn cưới. Đến lúc đó, mẹ chị thẳng thắn nói với anh về chuyện bà đã vất vả nuôi nấng, chăm chút giữ gìn con gái như thế nào. Sau một hồi kể lể, mẹ chị mặc nhiên ra giá. Bà nói muốn sửa lại ngôi nhà cho khang trang mà thiếu tiền. Anh Thanh hiểu ý. Một nỗi tủi nhục dâng lên trong chị. Chị có cảm giác như mình bị đem ra làm vật mua bán. Chị đi lấy chồng theo ý mẹ. Mẹ chị được căn nhà ba tầng khang trang nhất xã. Đêm trước hôm rước dâu, bà dặn chị là lúc chồng cho cửa quý vào thì chị cứ tỏ ra đau đớn, khó khăn, thế là được. Còn chuyện không thấy máu ra thì bây giờ đài báo, ti vi nói đầy đấy. Có phải ai lần đầu quan hệ cũng có máu ra đâu. Chị nhếch mép cười. Đêm tân hôn, chị không tỏ ra đau đớn. Sáng hôm sau chồng chị thức dậy tìm vết trinh nguyên nhưng không thấy. Anh ta cũng chẳng nói gì. Mẹ chồng chị - một người phụ nữ phốp pháp, bà ta không ưa con dâu vì đổi các sinh

hoạt trong gia đình, Lan như một người lơ ngơ, không hợp. Mẹ chồng thường xuyên kiểm soát, chị im lặng. Trong ngôi nhà ấy, chị biết nếu muốn an phận tốt nhất là im lặng. Nhưng im lặng cũng chẳng yên vì như thế mẹ chồng lại cho rằng chị khinh bà ta nên không nói cùng. Ngày tháng nặng nề trôi đi. Chồng chị là một người vô tâm. Anh ta không mấy quan tâm đến việc ở nhà. Anh ta chưa từng một lần mắng chửi hay đánh chị nhưng cũng chẳng động viên ăn ủi vợ bao giờ. Một năm, hai năm trôi qua, chị không có con. Gia đình chồng sốt ruột, chị sốt ruột. Trốn chồng, nói là về quê thăm mẹ, chị lên bệnh viện thành phố khám. Bà bác sỹ có gương mặt phúc hậu cho chị biết. Vì việc phá thai lần trước của chị gây thủng tử cung, nhiễm trùng... dẫn đến vô sinh. Sét như đánh ngang tai, chị khụy xuống. Về đến nhà chị thất thần, không biết nói sao với chồng. Gia đình chồng giục đi khám chị lẩn tránh, khất lần. Từ ngày đó mẹ chồng chị càng có cớ để đay nghiến con dâu. Bà ta nói gần nói xa chuyện chồng chị là con một sau này phải có người hương hỏa. Bà cũng ám chỉ chuyện đã chấp nhận một kẻ thân phận thấp kém như chị về nhà này nhưng không thể chấp nhận chuyện con dâu vô sinh. Trong một lần chị sơ ý, chị cho vào máy giặt chiếc áo trắng của mẹ chồng cùng chiếc áo màu. Chiếc áo trắng bị phai màu. Bà ta được thể mắng chửi chị thậm tệ. Bà ta nói đã mất bao nhiêu tiền mua chị về ngôi nhà này vậy mà chị không làm được gì nên hồn, đến đẻ cũng không biết. Chị cay đắng tủi nhục. Cây độc không hoa là biệt danh mẹ chồng vẫn dành cho chị trong các buổi buôn dưa lê với chị em bà ta. Rồi mẹ chồng chị đưa một cô gái cũng trẻ, cũng đẹp về sống chung trong nhà. Nói là con nuôi mới nhận. Chị im lặng, cam chịu. Chị biết mẹ chồng đang có âm mưu gì. Cô gái đó ngang nhiên khiêu khích và tỏ ý với chồng chị trước mặt chị. Chồng chị vẫn còn yêu chị nhưng anh ta cũng không nỡ bỏ mất mối ngon trước mắt. Hai năm trước khi chị về thăm nhà mà khi đi từ bếp ra tôi bắt gặp mắt chị đỏ hoe, ấy là vì cô gái kia đã mang thai với chồng chị. Từ lúc ấy, chị cảm nhận rõ hơn sự thừa thãi của mình trong ngôi nhà. Chị dọn ra căn phòng gần bếp ở. Phòng ngủ của vợ chồng chị giờ là phòng ngủ của anh và cô gái kia. Có lẽ chị cũng sẽ chấp nhận sống cuộc sống ấy hết đời nếu như không có chuyện. Khi đưa con của cô gái kia lên hai tuổi trong một lần trông nó, chị vô ý làm nó ngã lăn từ cầu thang tầng hai xuống tầng một. Đứa trẻ khóc ré lên. Sau đó là một cuộc họp gia đình gấp. Cô gái kia nói: “Chị ta vì ghen tức nên muốn giết con tôi. Nếu giờ chị ta còn ở đây thì tôi sẽ mang con ra khỏi ngôi nhà này”.

Đêm bão. Những cành cây ngoài vườn hàng ngày hiền lành là thế mà nay bỗng giở mặt đập lên, đập xuống liên hồi như muốn đòi mạng ai. Gió quất mạnh, rồi trượt chân theo chiều dài bờ tường tạo nên tiếng âm âm u u của cối nào tìm về. Nền trời bị chém loang lổ bởi những vệt sắc lạnh. Con mèo cất lên những tiếng kêu thất thường rồi chui tọt dấu biệt mình trong ổng tro bếp. Tôi đang vất vả chống đỡ với sức nặng của gió để ra cổng mở khóa cho con Tô vào bếp ngủ. Vừa mở được khóa, tôi ngẩng mặt lên thoáng thấy bóng của người con gái, mái tóc dài xo tung đang chạy (hoặc lướt) qua ngoài cổng. Tôi dụi mắt và nghĩ mình nhìn nhầm. Lạnh toát sống lưng, cả người nổi hết ra gà. Ba chân bốn cẳng, tôi cầm đầu chạy vào nhà. Đóng sập cửa và thở hổn hển.

Sáng hôm sau mẹ chị Lan sang nhà tôi hỏi tối qua chị có qua đây không? Tôi ngờ ngác lắc đầu. Chiều hôm đó, cả làng lùng sục khắp các ngóc ngách để tìm chị nhưng không thấy. Mẹ chị muối mặt lên nhà anh Thanh đều không có tin tức gì. Sau ba hôm chị mất tích. Mới 5h sáng của ngày thứ tư trên trời bỗng có một tiếng sét khan vang lên dữ dội. Người làng đi chợ sớm đang đồn ầm lên về xác chết của một người con gái nổi lên trên mặt sông ngay chỗ bụi tre, cạnh bến đò. Không ai đoán được lai lịch cô gái đó bởi lẽ da thịt cô bị trương lên, phần mặt không còn nguyên vì bị cá rửa. Chỉ có mái tóc dài gần chấm gót chân là vẫn mượt mà dập dềnh theo con nước. Bố mẹ chị Lan biết tin liền chạy lên. Bước chân, hay cối lòng có gì gấp khúc mà cứ vài bước bà lại vấp ngã. Bà gào lên và ngắt lịm đi khi nhận ra bộ quần áo con bà mặc khi rời khỏi nhà mặc dù nó không còn nguyên vẹn. Bà khẳng định đó là Lan – con bà.

Tôi lại yêu, lần này tôi yêu một cậu nhóc kém 3 tuổi. Mái tóc nhuộm vàng khè. Mẹ lắc đầu ngao ngán. Mẹ chỉ khuyên tôi nên suy nghĩ lại nhưng mẹ không cấm đoán. Bạn bè bảo tôi hâm. Tôi không quan tâm. Tôi cảm nhận được tình yêu của em dành cho tôi. Và thế là đủ.

Tháng sáu lại về, đốt cháy những chùm hoa phượng rực lửa. Đêm trăng tháng sáu sáng vàng vạc. Người ta thấy có một cô gái tóc buông dài hay ra ngồi bờ

sông chổ bụi tre cạnh dốc xuống đò khoảng mười bước. Mái tóc hất tung lên trong gió, rồi lại rủ xuống che kín thân hình. Mái tóc dưới trăng ánh lên đen nhúc nhối. Người ta không biết đấy là hồn ma của cô gái chết trôi ngày trước, của Lan hay là người con gái nào đó ra đây chờ người yêu.

HN 06/10/2011

Ngày dài

Vừa nhận được kết quả thi đại học, Nó thiếu hai điểm. Cả nhà vẫn chưa ai biết điều này. Bố mẹ và chị gái đi làm. Nó còn được ở một mình cho đến 6h chiều. Đầu óc xoay như chong chóng, nó nghĩ ra mọi phương án có thể xảy ra khi thông báo điều này với gia đình. Tưởng tượng ra ánh mắt đầy trách móc nơi mẹ. Cái tát nẩy lửa và không thiếu lời mắng nhiếc nơi cha. Và kết thúc là một lời an ủi chung chung từ chị gái. Không! Nó quyết không để điều đó xảy ra. Nó đã cố gắng và đáng ra đã làm được. Đây chỉ là điều không may. Không ai có quyền trách móc nó. Nó không cần sự thương hại của chị. Nó thấy mình có quyền được bình đẳng, được tôn trọng. Nó không phải là nơi trút giận của bất cứ ai. Trong đầu nẩy sinh những tính toán, nó phải làm gì để có được điều đó? Sẽ thông báo kết quả với tư thế ngẩng cao đầu đầy thách thức? Sẽ đón nhận hết những lời sỉ vả của mọi người? Sau đó, sẽ chứng minh cho mọi người thấy. Nó vẫn thành công khi không cần bằng đại học. Không! Điều đó là không thể. Nó sẽ không có cơ hội để làm điều đó. Bố đã từng nói nếu nó không đỗ đại học thì cút xéo ra khỏi nhà. Nó biết ở lại nó cũng sẽ không sống nổi. Một sự căm phẫn dâng lên trong lòng, nó có cảm giác tổn thương kinh khủng. Ngồi bất động trên giường. Mắt nhìn ra hướng ban công. Trong đầu nó nẩy ra một ý định. Tất cả những ai làm tổn thương nó phải ân hận cả đời. Nó sẽ tự tử.

Nắng xiên vào căn phòng qua cánh cửa sổ không khép. Nắng chói sáng, gắt gao. Tiếng ồn ào của xe cộ. Tiếng nhạc Rock ầm ầm phát ra từ cửa hàng điện thoại đối diện phía dưới đường. Tất cả như đang cùng kích trí não nó căng ra. Mắt nó nhòe đi. Nó mừng tưởng ra sau khi nó chết. Mẹ nó sẽ ngồi bên cạnh xác nó và gào lên đau đớn. Bà sẽ ngất lên, ngất xuống. Bà sẽ tự cấu xé và sỉ vả mình. Bà cho rằng vì mình mà con gái bà phải chết. Bà sẽ ngồi nghĩ lại tất cả những gì bà đối xử

với con gái và bà sẽ ân hận. Sau đó, bà sẽ quay sang phía chồng và chửi rửa. Lúc đó, chồng bà và cũng chính là bố nó sẽ ngồi bất động. Nó tưởng tượng ra từng dòng nước mắt ân hận chảy ra từ đôi mắt bất thần của bố. Và có thể, lúc đó bố nó sẽ nghĩ mình không xứng đáng được gọi là bố. Ông đổ gục xuống sàn nhà mặc cho mẹ nó cầu xé, chửi rửa. Chị nó sẽ ôm lấy mẹ và khóc rất to thành từng tiếng. Chị sẽ luôn mồm nói câu “Chị xin lỗi em”. Tất cả những ai chứng kiến ở đó sẽ (chắc chắn) đều ngậm ngùi thương xót cho nó và không tiếc lời trách móc gia đình nó. Nghĩ tới đó trong lòng nó dâng lên cảm giác vừa xót xa lại vừa hả hê thỏa mãn. Điều đó càng làm quyết tâm muốn tử tự lên cao. Nhất định, nó sẽ chết trong chiều nay.

Đằng nào cũng chết nhưng chết như thế nào cho bố mẹ nó luôn luôn bị ám ảnh khi nghĩ tới nó. Đây là ban công tầng ba. Nếu nhảy từ đây xuống, có thể nó không chết ngay. Máu sẽ từ mắt, mũi, tai nó trào ra. Cảnh tượng đó sẽ rất kinh khủng. Nhưng không chắc chắn người nhìn thấy nó đầu tiên là bố hay mẹ hay là ai đó. Chỉ sợ nó được đưa vào bệnh viện. Sau khi, bố mẹ nó nhận được điện và đến nơi thì người ta đã lau chùi sạch sẽ và phủ mặt nó bằng một tấm ga màu trắng. Như vậy liệu bố mẹ có đau lòng muốn chết đi không? Không! Đằng nào cũng chết nên nó muốn được đảm bảo rằng cái chết đó phải khiến cho bố mẹ ám ảnh và đau đớn, dằn vặt mãi mãi. Nếu vậy thì nhảy từ ban công tầng ba này xuống không phải là sự lựa chọn tối ưu. Từ ban công xuống rất nhiều cây cối, nhảy xuống chắc gì đã chết.

Phải rồi nó sẽ cắt mạch máu tay. Nó sẽ làm cho máu thấm hết ga trải giường. Bố mẹ nó mỗi khi đặt lưng xuống ngủ đều sẽ bị ám ảnh bởi con gái mình chết trên một chiếc giường đầy máu. Trên khuôn mặt nó một bên mép khẽ nhếch lên một chút. Ai? Ai sẽ là người thấy nó trong tình trạng đó đầu tiên? Có thể là mẹ nó. Mẹ nó thường đi làm về sớm hơn. Mẹ nó sau khi mở cửa gọi không thấy con thừa. Như có linh tính mách bảo bà sẽ đi về phía phòng nó và mở cửa ra. Bà rú lên kinh hãi và ngất đi. Không! Nó không muốn người nhìn thấy nó đầu tiên là mẹ. Bởi lẽ dù gì đi nữa mẹ cũng chỉ là nạn nhân trong ngôi nhà này. Bà quá nhu nhược. Bà

sinh được hai cô con gái. Điều đó làm cho chồng bà không vui. Bà lúc nào cũng ép nó học. Bà chỉ muốn chứng minh với chồng rằng con gái cũng làm được mọi việc. Xét cho cùng tội của bà không đáng để nhìn thấy nó đầu tiên. Nếu chị gái nhìn thấy nó đầu tiên thì sao? Chị sẽ hét lên và lao lại lay nó. Chị phát hiện ra nó đã lạnh ngắt từ bao giờ. Chị gào lên nó chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch. Phải trong con mắt của chị lúc nào nó cũng chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch. Chị nó thường nói với nó khi có bất cứ chuyện gì thì hãy tâm sự với chị. Nhưng kết quả sau mỗi lần tâm sự chị nó chỉ phán mỗi một câu “Thôi em, không có chuyện gì xảy ra đâu. Em đừng nghĩ ngợi nhiều. Việc tốt nhất của em bây giờ là tập trung vào học”. Chị chưa bao giờ hiểu nó. Nhưng chị cũng không phải là người thực sự có lỗi để đẩy nó vào tình trạng này. Vậy nên, nó không muốn chị thấy đầu tiên. Ước gì người thấy nó đầu tiên là bố. Lúc đó, khuôn mặt của ông sẽ như thế nào nhỉ? Ông cũng sẽ hét lên? Ông bình tĩnh hơn mẹ và chị để rồi bấm điện thoại gọi xe cứu thương? Hay ông sẽ chạy lại bế xốc nó lên và chạy đến bệnh viện? Dù gì thì khi đó nó đã chết và tất cả mọi cố gắng của ông chỉ làm ông thêm tuyệt vọng. Ông sẽ ngồi đó nhìn thật gần khuôn mặt nó. Ông lạnh toát người khi nhận ra một bên mép nó nhếch lên một chút. Điều đó có nghĩa là nó mãn nguyện. Nghĩ tới đây, nó thấy trong lòng mình hả hê.

Cái nắng giữa trưa như muốn thiêu đốt tất cả những gì nó nhìn thấy. Căn phòng hầm hập, ngột ngạt. Phía dưới, bên trái chỗ hàng cơm mọi người đang nói chuyện râm ran. Chuông điện thoại rung lên điệu nhạc Trịnh buồn sâu lắng. Nó lú mắt, là tin nhắn của một đứa bạn cùng lớp. Bạn nó hỏi đã biết được kết quả chưa? Bạn nó khoe đã đỗ trường đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn và rủ tối nay đi ăn khao. Nó bấm nút tắt nguồn. Nó không còn tâm trạng nào để nghĩ tới những chuyện ấy. Nó đang ngồi nhăm nháp cảm xúc khi tưởng tượng cả gia đình đau buồn như thế nào trước cái tin nó tự tử. Nhưng liệu cả nhà có biết vì sao nó tự tử không? Mọi người sẽ biết nhưng nó muốn mọi người phải biết đầy đủ các lý do. Nó quyết định viết thư. Phải! Đàng nào chẳng chết. Nhưng trước khi chết, nó sẽ nói hết những gì bấy lâu nay phải lặng im. Nói một lần và mãi mãi. Nó sẽ viết bốn lá thư. Lá thư đầu tiên là cho mẹ. Lá thứ hai cho chị gái. Lá thứ ba sẽ rất dài,

dài hơn ba lá thư còn lại để cho bố.. Lá cuối cùng nó sẽ gửi cho một người. Một người mà bấy lâu nó chưa bao giờ dám đối diện nhìn vào mắt người ấy.

Lá thư cho mẹ, nó sẽ nói những cảm xúc về mẹ. Những điều trước đây nó muốn chia sẻ nhưng chưa bao giờ được chấp nhận. Với mẹ, nó chỉ là đứa trẻ. Nó sẽ khuyên mẹ, nếu thấy khổ quá thì bỏ đi. Hãy ly hôn với bố. Đừng tự đẩy dọa mình trong căn nhà thiếu hơi ấm từ người chồng. Nó lớn rồi và sẽ không bao giờ trách móc mẹ vì bỏ bố đâu. Mẹ đừng bao giờ nói vì chúng con nên mẹ phải ở lại ngôi nhà này. Mẹ hãy sống vì mẹ. Khi mẹ sống vì mẹ. Mẹ thấy hạnh phúc thì con cũng mới thấy hạnh phúc. Đó mới chính là mẹ sống vì con. Con sẽ không trách mẹ bởi những cái tát vô cớ mẹ dành cho con trong những đêm bố không về nhà. Sao mẹ lại cứ tự đẩy dọa mình như thế nhỉ? Rồi lại nói vì con. Như thế là không công bằng mẹ biết không? Con căm ghét những bữa cơm mà chỉ có ba người phụ nữ. Mẹ vừa ăn, mặt hầm hầm nhìn chị em con như chính hai đứa con gái gây ra nỗi đau cho mẹ vậy. Con ghét chuyện mẹ bắt thi kinh tế trong khi con yêu thích văn chương. Mẹ nói có tiền thì mới sống khá lên được. Nhà mình có nghèo đâu mẹ? Vậy mà mẹ có thấy thỏa mãn, có hạnh phúc không? Mẹ luôn cho mình cái quyền là người lớn để áp đặt con và chẳng bao giờ chịu nghe con nói. Nếu nó đỗ đại học. Nó sẽ lấy tư cách một người có học vấn để nói với mẹ rằng: “Mẹ hãy thôi cái kiếp sống cam chịu, tủi nhục này đi”. Nhưng nó không đỗ đại học. Và nó không có quyền nói về cách sống của mẹ. Vậy nên muốn mẹ nó nghe nó chỉ còn một cách để lại những dòng chữ tuyệt mệnh này. Có thể khi đọc lá thư này mẹ sẽ ân hận nhưng mẹ vẫn còn một đứa con gái nữa đấy. Mẹ hãy trân trọng đừng dồn chị ấy vào chân tường như con. Con biết chị ấy cũng khổ nhiều. Nó sẽ nói hết những gì mà bấy lâu nay nó muốn nói. Và nó sẽ gào lên trong lá thư đó cái khao khát được mẹ tôn trọng, lắng nghe...

Sau đó nó sẽ viết thư cho chị. Nó sẽ bảo chị đừng lúc nào cũng nói mỗi một câu là mọi chuyện không sao. Mọi chuyện thế nào nó biết hết. Nhưng chị không hiểu, không cho nó có cơ hội để hiểu nó. Hai chị em phải thương lấy nhau chứ. Nó cũng ghét cái cách chạy trốn khỏi ngôi nhà này của chị. Có chuyện gì là chị

sẽ lấy xe phóng ra khỏi nhà. Có hôm chị đi qua đêm không về. Nó thấy cô đơn, cô lập trong chính ngôi nhà của mình. Có những lần thấy chị nấp sau cánh cửa để khóc, nó muốn được chạy lại ôm lấy chị mà khóc cùng. Nhưng chị lại tìm cách trốn tránh. Không biết từ bao giờ hai chị em gái lại trở nên xa lạ với nhau như vậy? Sau lần, chị dẫn bạn trai về nhà. Cái anh có cái dáng cao cao thanh tú. Anh ta thường khen nó dễ thương. Thật lòng mà nói anh ta chẳng có gì đáng ưa. Nó ghét đôi mắt dài và ướt dướt của anh ta. Chị thì khác. Chị yêu và thần tượng hẳn. Hẳn là một tay họa sĩ có tài. Đã nhiều lần hẳn muốn nó ngồi làm mẫu. Nó từ chối và luôn tìm cách trốn thật nhanh lên gác mỗi khi anh ta đến. Chị luôn nói bóng gió gì đó về sự sở hữu. Cái gì của ai thì hãy là của người đó, đừng hòng cướp mất. Tâm trạng nặng nề, nó muốn nói rằng “Nó yêu chị và cần chị biết bao”. Mẹ thì quá mãi mê với nỗi đau của mình mà không quan tâm đến con cái. Nó cần chị để chia sẻ, để được dãi bày. Chị giỏi giang. Chưa bao giờ nó ghen tỵ vì điều đó. Nhưng chị là người vô tâm. Chị luôn cho rằng em gái mình còn nhỏ và bỏ rơi đứa em bé bỏng ấy. Nó muốn đỗ đại học để chứng minh cho chị thấy rằng mình không còn nhỏ nữa. Mình có đủ năng lực để cùng nói chuyện với chị. Nó sẽ không còn ngốc nghếch và kém hiểu biết. Nhưng trượt đại học, nghĩa là nó vẫn chỉ là đứa trẻ con trong mắt chị. Sau cùng nó quyết định kí tên dưới dòng chữ “đứa em gái ngốc nghếch của chị”...

Tiếp theo, sẽ là lá thư cho bố. Nó muốn nói với bố rằng “Con yêu và hận bố”. Nó sẽ nhắc lại những ngày hạnh phúc của gia đình. Ngày cả gia đình cứ cuối tuần lại đưa nhau đi chơi. Nó sẽ nhắc về những nụ hôn mà bố đặt lên trán con gái mình sau mỗi ngày ông đi làm về. Những lần ông giảng bài và cốc vào trán nó để mắng “con gái yêu”. Nó vẫn giữ những quyển sách hay đồ chơi bố mua tặng. Sau đó, nó muốn nói rằng mình biết người đàn bà kia của bố. Không ít lần, nó muốn rạch mặt chị ta. Nó ghét cái cách bố cười với chị ta. Cái kiểu uốn éo, nũng nịu của chị ta với bố. Bố thì lúc nào cũng tỏ ra đạo mạo, oai nghiêm, chinh tề trước mặt mọi người. Trong nhiều cuộc họp, bố vẫn thường hay giảng giải về lối sống văn hóa chung thủy một vợ, một chồng. Có lần bố nó được cấp trên khen vì gương mẫu có hai con gái mà cuộc sống lúc nào cũng hạnh phúc tràn trề. Bố cười và nghiêng chặt hai răng vào nhau. Nó còn nhớ như in hôm bố hất cả mâm cơm của

cả nhà xuống nền chỉ vì chị ta nhấn tin giận dỗi gì đó. Mà chị ta lại chỉ hơn nó chừng đâu chưa đầy chục tuổi. Nó sẽ nói câu xin lỗi bố trước cái mong ước ngông cuồng của nó. Đây là nó muốn một lần trong đời có đủ quyền hạn để cư xử với bố. Thì chắc chắn nó sẽ tát bố. Cái tát của sự yêu thương, căm phẫn. Rồi nó muốn nói với bố rằng con gái của bố là người muốn mình đỗ đại học hơn bất cứ ai ở ngôi nhà này để nó được thoát khỏi nơi đây. Đó cũng chính là lý do nó đăng kí thi trường tận miền Nam. Nó yêu thầm một người nhưng không dám thể hiện vì nó muốn thật sự tập trung vào học. Nhưng nó có tập trung học nổi không dưới cuộc sống ngọt ngào và bí bách này? Bố vẫn mắng nhiếc mẹ không biết đẻ nên sinh toàn con gái. Rồi lại mắng nhiếc nó không đỗ đại học thì chết quách đi. Dòng giống nhà này không có kẻ dốt nát. Bố luôn đổ lỗi cho mẹ con nó. Bố chán ghét gia đình thế thì sao không giải thoát cho vợ, cho con? Phải chăng, ông đang chức, đang quyền nên muốn giữ thanh danh? Giữ cái danh hão ấy để đầy đọa bao nhiêu con người ư? Như vậy có quá tàn nhẫn không? Không đợi được câu trả lời nhưng nó biết với câu hỏi đó bố sẽ phải dằn vặt, đốn đau. Nó muốn nói sau cái chết của mình, nếu bố còn chút gì thương yêu vợ con thì hãy quay về. Còn không thì hãy giải thoát cho mẹ nó. Nó muốn thức tỉnh bố. Nó muốn bố một lần hãy ngồi nán lại và nhìn thật lâu vào khuôn mặt của vợ mình. Hãy cầm và xem đôi tay của người đã cùng mình đi nửa cuộc đời. Từ trong sâu thẳm, nó tin bố vẫn còn tình thương của người chồng, người cha. Cái chết của nó sẽ không trở nên vô nghĩa. Sau cùng trong mỗi lá thư nó sẽ lấy máu mình ra để viết lời xin tha thứ...

Lá thư cuối cùng, nó viết cho cậu bạn vẫn thường hay đi học cùng. Nó sẽ cảm ơn sự quan tâm của bạn ấy. Nó muốn nói mình hạnh phúc khi được làm bạn. Nhưng rồi nó lại nhận ra một điều, người bạn đó luôn cư xử tốt như vậy với tất cả các bạn gái còn lại. Đau đốn vì không có gì là của riêng mình trong cái thế giới này, nó ôm lấy ngực nơi trái tim đang quặn thắt. Rồi nó băn khoăn không biết có nên thú nhận đã yêu người đó không? Nếu viết như thế thì người bạn đó có ân hận và tiếc nuối không? Điều đó làm cho nó suy nghĩ rất mông lung. Nó vừa thêm khát cái cảm giác người đó gào lên đau đốn khi nghĩ mình đã chết. Và ân hận vì không nhận ra tình cảm của nó ngay từ đầu để yêu thương, trân trọng. Nhưng rồi lại sợ lại chỉ nhận được sự thương hại mà thôi. Đã có một lần người đó nói với nó: “Nếu

chúng ta cùng thi đỗ đại học, tớ hi vọng mọi việc sẽ khác bây giờ”. Câu đó có nghĩa là gì? Có phải là lời hứa hẹn của tương lai? Giờ thì nó không còn cơ hội để biết câu trả lời nữa. Nó đã trượt đại học. Không ít lần nó muốn nhìn vào mắt và cầm tay người đó. Nó muốn được cùng đi tới chân trời, góc bể. Nhưng người đó không phải của riêng nó. Người đó hào hoa, lịch lãm với tất cả mọi người. Cuối cùng nó quyết định chỉ viết “Nếu có kiếp sau, tớ lại muốn được gặp lại bạn”...

Cái nắng đã đổi hướng không hắt vào căn phòng nữa. Tiếng hát rong nào nề vang lên. Đứng dậy khép lại cửa phòng, người nó mệt rũ rời. Lê từng bước chân tập tễnh như người mất hồn. Đút cẩn thận từng lá thư vào phong bì, nó đến từng phòng. Đây là phòng của bố mẹ. Ảnh cưới treo đầu giường. Nụ cười trong mắt hai người. Nhưng căn phòng này giờ đây chỉ có mẹ ngủ. Sự lạnh lẽo của ga giường màu trắng, sự nhợt nhạt của chiếc rèm cửa màu xanh. Nó khẽ run lên. Nước mắt trực trào ra. Nó nhón chân hôn lên ảnh cưới. Cẩn thận để lá thư dưới gối. Đi ra và khép cửa. Đây là phòng chị gái. Căn phòng tràn một màu xanh thắm. Con gấu bông xinh xắn nằm ngay ngắn trên giường. Đây là con gấu mà nó tặng cho chị vào lần sinh nhật năm ngoái. Nó dường như nhìn thấy chị đang nằm trên giường đang gối đầu lên chú gấu và ngủ ngon lành. Nó cài lá thư vào bên trong áo chú gấu. Nó đi xuống tầng một. Một căn phòng nhỏ phía bên phải ngôi nhà. Căn phòng này vốn dành cho khách. Giờ là căn phòng mà bố ngủ. Một căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp và đầy lạnh lẽo. Không một bức ảnh, không một kỉ vật của gia đình. Nó lấy bức ảnh cả nhà chụp chung ở phòng nó sang để lên chiếc bàn trong phòng bố ngủ. Dưới bức ảnh, nó để lá thư mà mình viết cho bố. Lá thư cuối nó để dưới gối của mình. Nó đi vào phòng tắm, tắm gội thật sạch. Chọn cho mình bộ đồ đẹp nhất. Một chiếc váy dài trắng. Xịt lên mình loại nước hoa mà mình yêu thích. Chai chanel No5. Vào bếp cầm một con dao Thái Lan sắc bén. Từ từ nằm xuống giường. Vết cắt rất ngọt. Nó nhắm mắt và bắt đầu nghĩ về đám tang của mình. Sẽ rất nhiều người đến dự. Bố mẹ và chị nó trông như ba cái xác khô bên quan tài. Họ hàng, và người dân khu phố thì thút thít kể lể. Người trách nó nông nổi không biết suy nghĩ. Người thương nó khờ dại. Người mắng bố mẹ nó thất đức... cơ man là tiếng ầm ầm, ù ù bên tai...

Có người bảo, nó không chết. Nó được đưa đi bệnh viện kịp thời. Sau khi gia đình nó đọc được những lá thư để lại. Bố nó xin chuyển công tác chấm dứt với cô gái kia và đưa gia đình đến một vùng đất khác để xây dựng lại từ đầu...

Lại có người bảo nhìn thấy xác nó đầu tiên là bố nó. Bố nó không hét, không gọi điện cho cấp cứu, cũng không bế xốc con gái chạy đến bệnh viện. Bố tiến lại ngồi trên vũng máu và cứ thế ngất cả tiếng đồng hồ về cái nhếch mép trên môi nó...

Chỉ có duy nhất cụ già ngồi bán quán nước ven đường lại kể với tôi rằng. Hôm đó, mẹ nó đang làm bỗng bị đau tim và ngất đi. Mọi người cuống cuồng đưa vào bệnh viện. Chị gái nó tức tốc đến ngay. Không ai liên lạc được với nó. Mãi tới 9h tối mới thấy bố nó đi xe đến đón. Nghe nói bố nó hôm đó đi công tác. Lần đầu tiên cả nhà nó cùng về một lúc. Khi mở cửa căn nhà, một mùi hương dịu dịu bay ra. Căn phòng của nó không bật điện mà được thắp bằng trăm, bằng nghìn ngọn nến. Những ngọn nến lung linh. Không ai thấy nó. Chỉ thấy từ phía cửa sổ một con bướm bướm đêm cất cánh bay đi. Trước khi bay đi, nó lượn ba vòng quanh căn nhà như nói lời từ biệt. Đến bây giờ cũng chẳng ai biết nó ở đâu.

18/11/2011

Sau bão

Tôi được các cán bộ quản giáo chọn làm phạm nhân tin cậy của phòng giam số 2.1 phân đội 1. Tôi có trách nhiệm báo cáo lại tình hình trong phòng giam với các cán bộ. Tất nhiên, các bạn tù cùng phòng không biết được chuyện này. Có lần vào nửa đêm khi các cán bộ quản giáo vừa đi tuần qua, Hà “cháy” bắt chúng tôi dậy xếp hàng dài để hỏi xem ai thông tin lại chuyện nó đánh và cắt tóc con Cúc “nắc”. Cúi gằm mặt xuống đất, người tôi khẽ run lên. May thay dưới cái ánh sáng yếu ớt hắt từ ngoài vào nó không nhận ra điều đó. Hà “cháy” nổi tiếng là thẳng tính và xử ác. Ngay từ khi mới vào, nó đã nhanh chóng nổi tiếng khắp trại và không một bạn tù nào không kính nể nó. Cái biệt danh “cháy” là do nước da đen xỉn xỉn và vụ đốt nhà người tình vì dám phụ nó. Nó được bầu làm trưởng phòng để quản lý chúng tôi. Tất nhiên khi đưa tay biểu quyết không một ai dám chống lại điều đó. 9/10 phiếu bầu nó, phiếu còn lại là của chính nó. Đầu tuần, cán bộ Thảo dẫn xuống phòng chúng tôi thêm một người thay thế vào chỗ phạm nhân mới ra trại tuần trước. Khúm na khúm núm trong bộ quần áo kẻ sọc, con bé ánh chừng tuổi đời mới ngoài 20 đưa mắt lăm lăm, lăm lét nhìn chúng tôi. Ngay buổi tối hôm đó nó đã được Hà “cháy” dẫn mặt. Đồ đạc của nó bị xới tung và xung vào công quỹ riêng của Hà “cháy”. Đây là thủ tục tất nhiên của một phạm nhân mới trừ khi nó đủ sức mạnh để lật đổ được “đế chế” ngay trong đêm đầu tiên.

Trời chùng hửng sáng. Nắng mới ngậm sương chiếu xuống khu vườn trước các phòng trại giam. Một không khí thanh khiết, dễ chịu. Nếu giờ là ở nhà thì những buổi sáng tuyệt vời như thế này thể nào tôi cũng chạy bộ lên đầu phố cách nhà 3 cây số để ăn bằng được bát bún riêu cua nấu đúng điệu của dì Năm. Chúng tôi đang vận động tay chân để bắt đầu vào một ngày làm việc mới. Trong trại giam tôi được học nghề làm móng tay để khi hoàn lương còn có việc làm. Người mới được xếp theo tôi. Con bé có một cái tên đẹp Ngọc Trinh. Trong sáng và thánh thiện. Nó có một vẻ đẹp khá mơ màng. Khó mà tưởng tượng được với vẻ bề ngoài yếu đuối như vậy mà nó mang một dã tâm giết người và ra tay không thương tiếc. Con bé trầm tính. Phần lớn các phạm nhân khi mới vào trại đều ít nói. Đa số là do sợ đàn chị đi trước hoặc bị ám ảnh bởi những việc mình gây ra. Hồi đầu mới đến đêm nào tôi cũng mơ mình đang rơi xuống một cái hố sâu hun hút, bên trên miệng

hổ mẹ đang có nhòai người vớ tay theo. Bà khóc lóc thảm thiết gọi tên tôi. Choàng tỉnh giấc, người mướt mát hết mồ hôi. Chị bạn nằm bên cạnh lẩm bẩm “Nửa đêm hét cái đéo gì để cho thiên hạ còn ngủ”. Nằm suy nghĩ miên man, khó khăn lắm tôi mới ngủ lại được và lại rơi vào một cơn ác mộng khác. Tôi vào đây hồi tháng 3 năm ngoái. Tính đến bây giờ đã được một năm 3 tháng. Vậy là vẫn còn hơn 3 năm nữa cho cái tội danh lợi dụng chức quyền chiếm đoạt tài sản. Tiền làm cho con người ta mờ mắt thật đúng với trường hợp của tôi.

Công việc hàng ngày của chúng tôi khá đơn giản. Mỗi nhóm một việc khác nhau, nhóm đan lát, nhóm khâu bóng, nhóm trồng rau... làm việc từ 8h sáng đến 12 giờ trưa nghỉ ăn cơm, 1 giờ chiều vào làm đến 5 giờ chiều. Sau đó, chơi thể thao như đá cầu, bóng chuyền rồi về tắm táp ăn cơm chiều. 7 giờ tối điểm danh. Các cán bộ sẽ đi khóa cửa ngoài phòng. Chúng tôi xem ti vi hoặc ngồi tâm sự đến 10h30' đêm là phải tắt đèn đi ngủ. Trinh chải chiếu xuống nằm góc trong cùng của phòng ngay cạnh tôi. Thời gian, chúng tôi ở cạnh nhau nhiều nên Trinh khá quán lầy tôi. Đúng 10h30' một cán bộ quản giáo đi ngang qua từng phòng thông báo tắt điện đi ngủ. Chưa đầy nửa tiếng sau hơi thở của các bạn đã vang lên đều đều. Không gian buổi đêm trở nên yên tĩnh lạ thường. Thấy Trinh lăn qua lăn lại nhiều tôi đoán chừng cô bé không ngủ được. Tôi cất tiếng khe khẽ hỏi “Em không ngủ được à”. Trinh quay lại phía tôi. Đôi mắt ánh lên trong đêm long lanh như hai giọt sương buổi sớm. Trinh trả lời khó nhọc “Em sợ”. Tôi thấy bất gặp mình của hơn một năm về trước hồi mới vào, lúc nào cũng có cảm giác nơm nớp lo sợ. Đêm nay, tôi cũng thấy khó ngủ. Nếu tôi không phạm sai lầm thì có lẽ bây giờ đây tôi đã có một cuộc sống hạnh phúc bên người tôi thương yêu. Anh bảo đợi anh cố gắng xây xong ngôi nhà rồi chúng tôi sẽ làm đám cưới. Dự định rơi vào cuối năm nay. Tôi và em trở mình dậy đi về phía góc trong cùng của phòng để tâm sự với nhau. Tôi hỏi về cuộc sống của em trước khi vào đây. Kí ức của em là một ngôi làng xa xa với lũy tre xanh xanh.

Ra tết mà cái rét vẫn còn khá dai dẳng, người đi cấy lúa phải quấn quanh chân mình bằng rất nhiều rơm và phía ngoài là một lượt nilon để khi dẫm xuống không bị bùn bám nặng chân. Chiếc áo tơi khoác trên lưng vẫn không đủ làm cho người ấm lên. Đôi môi tím tái lại. Mới chiều mừng 3 tết mà hầu hết các nhà trong thôn đã tranh thủ đi cấy cho kịp mùa vụ. Nghỉ giải lao, họ lên ngồi tụ tập với nhau ngay trên bờ ruộng nhô cao, cạnh những chiếc mả vừa được quét vôi lại trắng xóa

và thản nhiên lấy bánh trưng ra ăn. Tiếng cười, tiếng nói râm ran cả một cánh đồng át đi từng cơn gió lạnh vẫn rình rập có ý vồ lấy họ. Người ta đang bàn luận xôn xao về đám cưới của con dì Tư cuối thôn. Nghe đâu là cưới hồi tháng sáu năm ngoái mà 29 tết vừa rồi đã sinh một bé trai kháu khinh. Bá Tám thường hay tếu táo cho ngay một câu “Giống lúa ngắn ngày”. Tiếng cười lại vang lên rộn ràng cánh đồng. Sau đó là chuyện gia đình này, gia đình kia ăn tết thế nào. Câu chuyện dài tưởng như vô tận. Thì hôm nay mới mừng 3 tết ra đồng cấy lúa được bao nhiêu thì được, không khí tết vẫn còn nên họ cho phép mình ngồi tán phét lâu hơn mọi khi. Bá Tám quay sang hỏi “Thế cháu bao giờ thì cho bá ăn cưới đây? Càng lớn càng xinh”. Trinh từ nãy giờ hóng theo câu chuyện của mẹ và các cô, các bá, giờ bị hỏi bất ngờ thì mặt đỏ bừng xấu hổ. Thế là câu chuyện lại tiếp tục rộ lên chuyện thằng An con ông phó chủ tịch xã tuy hơi xấu trai nhưng nhà giàu mà quan trọng là nó yêu Trinh nên đồng ý cưới là phải nhất. Bá Tám lại có quan điểm khác bá cho rằng thằng Hiệp nhà xóm giữa tuy nhà nghèo nhưng có chí, lại đẹp trai mới là đối tượng ưu tú. Trinh chả giám tham gia câu nào, cứ cúi gằm mặt xuống nhìn cỏ. Chẳng mấy chốc mà trời đã xâm xẩm tối. Mọi người quây quả đứng dậy thu dọn đồ đi về.

Trời chưa tối hẳn mà đám trai làng trên, làng dưới đã đến đầy nhà Trinh. Từng đứa này dè chừng đứa kia. Cứ làm như chỉ để chủ nhà sơ hở là họ sẽ lao vào quyết một trận sống chết với nhau vậy. Trinh bẽn lễn ngồi trong buồng chẳng dám ra. Ở trong số trai làng ngồi ngoài kia cũng có người cô thương. Nhưng cô sợ bố mẹ nghiêm khắc, lại sợ mang tiếng là chưa gì thấy trai đã tón lên nên đành ngồi trong buồng mà lòng dấm durt chẳng yên. Bố cô đằng hắng giọng bảo cái Trinh đã đi lễ đằng ngoại. Bọn trai chán nản lần lượt đứng dậy chúc tết rồi ra về. Tuy là nói ra về nhưng họ vẫn còn đứng đầy cổng ý chừng cố nán lại đợi Trinh. Đợi được một tiếng, hai tiếng rồi họ cũng rời đến những nhà có con gái khác. Trinh là con cả trong một gia đình thuần nông có hai chị em. Học hết cấp ba, gia đình không có điều kiện nên cô ở nhà phụ giúp bố mẹ nuôi đứa em vừa vào trường chuyên của tỉnh. Bông hoa ấy đang đến độ nở rộ nên có rất nhiều chàng trai theo đuổi. Một phần vì sợ Trinh đi lấy chồng sẽ không có ai đỡ đàn nuôi em ăn học, một phần vì chưa kiếm được đám nào ưng ý nên bố mẹ Trinh chưa cho cô yêu bây giờ. Nhưng tâm hồn của người con gái mười bảy, mười tám vẫn cứ rung rinh trước cái nhìn mãnh liệt và thân hình rắn rỏi, đầy sức sống của Hiệp. Đêm đêm, nằm trên chiếc chõng tre cô vẫn mơ về nụ cười của anh. Áp đôi bàn tay xinh xinh có từng ngón thon dài trắng hồng lên trước ngực để đếm nhịp tim, để tưởng tượng ra những lời

ngọt ngào mà rồi mai đây cô sẽ được nghe. Cô hay suy nghĩ mông lung và mỉm cười một mình. Hiệp cũng đoán biết được điều ấy. Chiều nào đi làm về Hiệp đều kiểm có gánh hộ Trinh khi thì gánh rau lang, khi thì gánh cải. Đoạn đường từ đồng về nhà không biết có phải vậy mà ngắn đi trông thấy. Nhưng chỉ đến đầu làng là Trinh đành lấy quang gánh, rồi đẩy đẩy đuổi Hiệp đi đường khác. Cô sợ người làng bắt gặp sẽ trêu, sợ cả bố mẹ cô biết chuyện vì nghe chừng bố mẹ cô chưa ưng Hiệp.

Làng Trinh rộ lên chuyện đi lấy chồng Đài Loan, Hàn Quốc rồi khỏi tiền gửi về cho gia đình. Mới hơn tháng trước cái Trâm con ông Trà lấy chồng Hàn Quốc năm trước mới về thăm nhà mua tặng cho bố mẹ cả cái ti vi rồi dàn loa to thùng. Chưa kể còn hứa tháng sau gửi tiền về xây nhà cho bố mẹ. Hồi Trâm mới đi còn gầy nhom nhem, trông chẳng có chút sức sống. Vậy mà, bây giờ, người đầy đà, trắng trẻo, trang sức lủng lẳng. Lúc nhìn Trâm, ánh mắt Trinh cũng có gì đó như sự thèm thuồng. Trâm và Trinh trước kia là đôi bạn thân. Trâm đến gặp Trinh kể chuyện mình may mắn được gả vào nhà chồng tử tế. Giờ ăn sung mặc sướng chẳng phải lo lắng gì. Rồi Trâm đi để lại cho Trinh một số bộ quần áo mới và đẹp.

Ngôi làng ấy hình như chẳng bao giờ hết chuyện hót. Trâm đi hôm trước thì hôm sau nhà cụ Tứ nghèo kiệt xác tự dung có việt kiều về thăm tặng cụ chiếc ti vi làm quà. Đứa cháu từ trên trời rơi xuống ấy tự nhận là con cháu có họ hàng xa với nhà cụ. Ngày đi Đức đã không còn ai thân thiết ở Việt Nam. Giờ muốn về thăm lại đất nước, bà con. Tới ấy nhà cụ Tứ trật người ra vào đến chia vui. Việt kiều cho người mua một thùng bánh kẹo, hoa quả thết người quê. Hôm sau, còn cho mổ con lợn 50kg mời bà con. Việt kiều 35 tuổi, doanh nhân, thành đạt, chưa vợ con. Sự tự tin tràn đầy trong ánh mắt, nụ cười, cái bắt tay rất chặt của việt kiều. Con gái trong thôn cứ thoáng thấy là mặt mày ửng đỏ. Việt kiều dự định ở một tuần, đi thăm khắp bà con xóm giềng. Việt kiều qua chào hỏi bố mẹ Trinh, ánh mắt dừng lại ở bầu ngực trắng ngần phập phồng sau làn áo khi Trinh cúi xuống vớt bèo đầu cầu ao. Chẳng biết cô Nhanh, con gái cụ Tứ đến nói gì với bố mẹ Trinh. Tới đó, cả nhà Trinh triệu tập một cuộc họp gia đình gấp. Tham gia có đầy đủ ông bà, cậu mợ, cô gì chú bác và cả gia đình Trinh. Mẹ Trinh bảo nghe nói bên Đức kiếm tiền rất dễ. Nên muốn Trinh đi. Bố Trinh huy động cả nhà góp vốn rồi qua nói với việt kiều, đưa tiền cho anh ta nhờ anh ta cưới con gái mình qua bên đó. Ở Đức, Trinh kiếm việc làm rồi gửi tiền về. Bố Trinh phân tích rất cặn kẽ. Mình đưa tiền cho người ta để giả cưới con gái mình. Mình thì không mất con. Cái Trinh đẹp qua bên đó rồi

lấy chồng người bản xứ. Như cái Trâm con ông Trà đấy. Xấu như nó còn có người rước lại được nhà giàu. Việt kiều là người dân, người làng nhờ cụ Tứ nói khó kiêu gì chẳng giúp. Trinh nghe mà như sét đánh ngang tai. Cô chưa bao giờ muốn rời xa mảnh đất thân yêu này nơi có người mà cô yêu quý. Hơn nữa cô rùng mình khi nghĩ đến nơi đất khách quê người không có ai thân thiết. Mọi sự phản kháng của cô trở nên mỏng manh, yếu đuối trước lòng quyết tâm của cả gia đình. Với lý do “Con người ta làm được, thì mình làm được”. “Nhà người ta xây lên tầng đây đây, chẳng nhẽ nhà mình cứ nhà tranh vách đất mãi sao”. Tối hôm đó mẹ Trinh nằm động viên cô. Mẹ cô kể tháng trước vừa nhận được thư của bà Bảy, một người bạn thân, có họ hàng xa với bà giờ cũng đang ở bên Đức. Bà Bảy nói hãy tìm cách đưa Trinh qua bên đó. Bà sẽ đón Trinh và lo liệu mọi việc cho cô. Bà cho Trinh bán hàng phụ với mình, còn nếu Trinh không muốn thì bà sẽ giới thiệu cho cô một công việc phù hợp. Cô chỉ cần cố gắng lao động ba năm sẽ rủng rinh tiền để về Việt Nam sống sung sướng. Bà Bảy còn khẳng định Trinh mà qua bên đó là sẽ hết muốn về Việt Nam. Nước mắt Trinh lăn dài trên gò. Mẹ cô tiếp tục: “Bố con đang mang bệnh trong người, nếu đôi năm nữa không có tiền mổ thì không sống được. Ở nhà thì lấy gì ra tiền”. Cô nín lặng không còn biết nói gì nữa. Phải khó khăn lắm Việt kiều mới chịu cầm số tiền 100 triệu đồng mà gia đình cô chạy xuôi, chạy ngược vay mượn. Anh ta nói muốn qua bên đó đã phải mất gấp đôi số này. Đây là nể nang lắm anh ta mới giúp. Vậy là anh ta ở lại thêm một tháng để làm thủ tục cưới xin. Tất cả mọi chi phí gia đình Trinh phải gánh chịu. Từ một cô gái hay cười Trinh trở nên trầm lặng, ít nói. Trinh trốn tránh Hiệp, cô sợ ánh mắt đầy oán trách của anh.

Ánh trăng được phủ bởi một lớp mây mỏng. Người ta hay gọi là trăng tán, dấu hiệu của một cơn mưa. Ánh sáng chiếu xuống mặt đất trở nên mờ nhạt. Gió thổi mạnh. Những cành cây quật lên, quật xuống như những bóng ma đang giận dữ. Không một ai ra đường, mọi người đang chuẩn bị che chắn lại nhà cửa để sẵn sàng nghênh chiến với một cơn mưa lớn. Có một bóng dáng đang di chuyển rất vội vã về phía xóm giữa. Trinh muốn gặp Hiệp lần cuối. Cô sợ lần ra đi này sẽ không còn gặp anh nữa. Bốn mắt nhìn nhau qua làn mưa. Họ lao vào nhau, vội vã đặt lên môi nhau nụ hôn khao khát. Trinh đưa tay đẩy Hiệp ra cuống quýt cởi từng cúc áo anh. Bàn tay người con gái cứ run lên bần bật. Chiếc cúc áo như bị rút tung ra. Bất ngờ, Hiệp đẩy Trinh ra làm cô ngã nhào. Trong cơn mắt kiểm soát anh như gào lên cô là đồ tồi, cô đã tham tiền bạc mà phụ tình anh. Anh lao ra phía màn mưa, rồi

mất hút. Cô gào thét và bắt lực khuy xuống. Trở về trong một thân thể ủ rũ, tôi tả, mái tóc xỏ tung. Bố mẹ cô nhìn nhau thở dài, không ai nói lời nào. Sáng hôm sau Việt Kiều và Trinh lên taxi xuống Hà Nội chuẩn bị xuất ngoại sang Đức.

“Em có linh cảm chuyến đi này là một điếm gỡ”. Giọng của Trinh vẫn đều đều. Tôi gạt giọt nước mắt lên trên má em, có lẽ khi kể lại em vẫn còn nhiều xúc động. “Có chuyện gì thế kia”. Tiếng người quản giáo đi canh đêm cất lên làm hai đứa giật mình. “Dạ thưa cán bộ, không có gì đâu ạ”. Tôi vội vã lên tiếng. “Đi vào giường ngủ mau”. Mệnh lệnh của người cán bộ trại giam vang lên nặng và sắc. Tôi và Trinh mau chóng trở về chỗ nằm. Trần trọc mãi tôi cũng chìm vào giấc ngủ một cách khó nhọc.

Trinh có người đến thăm. Cô có ý ngập ngừng như không muốn ra gặp. Tôi vỗ vai Trinh gạt gạt đầu như khích lệ em phải biết đối mặt. Tiếng người quản giáo thúc dục. Đôi chân Trinh ngập ngừng bước đi như có đá đeo. Lúc quay trở về đôi mắt em đỏ hoe. Em nhìn tôi cười như muốn nhắc nhở “đừng hỏi em lúc này”. Trinh có giọng hát hay. Một hôm nay, em được nghỉ làm buổi chiều để đi tập văn nghệ chuẩn bị cho hội diễn văn nghệ chào mừng ngày 20/10 – ngày phụ nữ Việt Nam. Tâm trạng em đã khá hơn rất nhiều so với hồi đầu mới vào. Công việc hàng ngày trong trại giam vẫn vậy. Hà “cháy” vẫn luôn tìm cách thị uy. Cứ hễ lúc nào thấy hai cán bộ quản giáo quay đi là nó lại dùng ánh mắt, lời nói, tay chân với những kẻ mà nó ghét hoặc cho là cứng đầu. Những chuyện ấy tôi đều bỏ qua không nói lại với quản giáo, trừ việc gì nghiêm trọng. Cuối ngày làm chúng tôi đi đá cầu với nhau. Và Hà “cháy” luôn luôn có đệ tử túc trực lấy nước cho nó uống. Thi thoảng nó cười và nói với tôi “Tao thấy ở đâu cũng thế, cứ có sức mạnh là thành vua tấ”. Chưa một lời kêu ca than vãn hay chán nản từ khi nó vào đây. Và cũng chẳng thấy ai đến thăm nó bao giờ. Nó bảo nó là người biết nhiều chuyện nhất ở cái trại giam này. Rồi như để chứng minh lời nói của mình, nó kể cho chúng tôi nghe. Một nữ phạm nhân vì tội giết người đang bị biệt giam chờ ngày xử bắn. Một nam phạm nhân sắp được ra trại được phân công đi đưa cơm cho nữ phạm nhân nọ. Họ lợi dụng sự sơ hở của quản giáo đã “tranh thủ” quan hệ với nhau. Sau đó, nữ phạm nhân mang bầu. Nhà nước có quy định là không được xử bắn phụ nữ mang thai. Vậy là từ từ hình cô ta được chuyển xuống chung thân. Hà “cháy” cất tiếng hỏi “Thế theo mọi người cán bộ quản giáo kia đã vô tình dung tha cho kẻ xấu

hay đã cứu một con người?”. Nó cười phá lên. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau không đưa nào lên tiếng.

Tôi và Trinh ngóng qua song sắt nhìn ánh trăng. Tôi đưa tay lên và nói “Có lúc chị nghĩ mình nắm được tất cả”. Trinh bảo chưa bao giờ nó có được cái gì là của riêng mình. Tôi hỏi Trinh thế sang bên Đức em làm gì? Trinh cười một cách chua chát. Đã bao giờ em qua Đức đâu mà biết bên đó như thế nào. Vậy là Trinh tiếp tục kể cho tôi nghe câu chuyện còn dang dở. “Hôm đó hấn chở em xuống Hà Nội, loang quanh mua sắm, ăn uống hết một ngày. Tối đó, hấn đưa em vào một khách sạn. Em bảo hấn thuê hai phòng nhưng hấn không chịu. Bảo là tốn kém mà đã đăng kí là vợ chồng tự dung thuê hai phòng người ta cười cho. Em thấy cũng có lý nên chẳng biết nói gì.

Tất cả các chuyến bay bị hoãn lại. Một cơn bão đang từ Biển Đông hướng thẳng về miền bắc và Hà Nội bị ảnh hưởng lớn. Hấn nói sẽ phải ở lại Hà Nội vài bữa nữa. Khi bước lên chiếc bậc thang về phía phòng nghỉ, Trinh luôn có cảm giác những con mắt của các nhân viên nhìn mình một cách đầy mỉa mai. Vào phòng việt kiều đi tắm gội, rồi cũng giục cô đi tắm gội. Cô sợ hãi ngồi mãi mép giường. Việt kiều cười và hứa không nhìn trộm cô. Cái giọng lơ lơ của hấn làm cho cô thấy mất thoải mái. Hấn mời cô một ly rượu vang. Trinh chưa bao giờ uống rượu nên từ chối. Hấn nói chai rượu trị giá cả triệu đồng. Cô thấy tò mò nên nhắm mắt uống một hớp, ai dè đắng ngắt suýt sặc. Hấn cười ngả nghiêng. Cô đưa đôi mắt mệt mỏi ngắm cơn bão đang tràn vào thành phố qua ô cửa sổ. Cô lo lắng không biết lúc này mẹ ở nhà có bị đau đầu gối không. Bà bị bệnh khớp, mỗi khi trời lại đau nhức chân tay. Gió thổi mỗi lúc một mạnh. Gió hất tung những chiếc nilon vương vãi dưới lòng đường lên không trung. Chiếc đèn đường vàng ệch, rúm ró lắc lư không ngừng. Những con người nhỏ bé, đáng thương đang lao như điên trong cơn gió giận dữ mong được về kịp nhà trước khi trời đổ mưa. Từng tán lá cây rũ rượi như người đàn bà say đang tự giật tóc chính mình. Chim sẻ mẹ đang dáo dác tìm con. Tiếng của chú sẻ con vang lên yếu ớt và thảm thiết nhưng tiếng kêu ấy nhanh chóng bị cơn bão cuốn đi. Trinh thấy mệt mỏi rồi. Cô nhìn hấn. Lúc đầu hấn đồng ý ngủ ở ghế cho cô ngủ giường. Nửa đêm Trinh bỗng thấy nhột nhột quay sang thấy tay hấn đang vi vu khắp người cô. Trinh giật mình toan hét nhưng bàn tay như hộ pháp của hấn đã bịt chặt miệng cô. Hấn là một con thú hoang với những

chiếc răng nhọn hoắt đang hút máu. Những giọt mưa đập chan chát vào lớp cửa kính đầy đe dọa. Những chiếc là còn xanh bị bứt khỏi cành không thương tiếc. Chúng bị đập nát, xé toạc và đang dán mình vào lớp cửa kính. Xong việc, hắn để mặc cô ngồi khóc. Tiếng khóc của cô run rẩy, chìm ngấm trong cơn bão. Hắn nằm vật ra giường hả hê thỏa mãn. Cô dọa sẽ kiện hắn. Hắn cười một cách đầy khoái trá “Em cứ đi kiện đi. Kiện là chồng em “yêu” em. Xem ai sẽ giúp em nào”. Cô biết mình đã mắc bẫy. Có kêu cũng sẽ chẳng có ai giúp cô vì trên danh nghĩa họ là vợ chồng. Cái đáng giá nhất của đời con gái, cô muốn trao cho người yêu nhưng đã bị Hiệp cự tuyệt, lại bị mất bởi kẻ mà cô chẳng có chút cảm tình. Cô đau đớn tuyệt vọng. Những ngày sau đó, hắn ít khi cho cô ra khỏi phòng. Hắn để cô làm công cụ thỏa mãn tình dục của mình bất cứ lúc nào. Giờ trái tim, tâm hồn cô đã chết. Một liều, ba bảy cũng liều. Cô chỉ mong sao sớm sang nước Đức để cô kiếm tiền, thật nhiều tiền.

Nắng chói hắt vào căn phòng làm cô choàng tỉnh giấc. Nhìn quanh không thấy hắn đâu. Cô cất bước chân nặng nề xuống phía dưới hỏi lễ tân. Người con gái trẻ mặc đồng phục váy kẻ nói cho cô biết việt kiều đã trả phòng từ sớm và dặn khi nào cô dậy thì đừng đi tìm anh ta, mà hãy về quê mà sinh sống. Tiền không dễ kiếm vậy đâu. Đắt dưới chân cô như huyệt xuống, cô ngã khụy. Phải mất hơn tiếng đồng hồ ngồi ở phòng lễ tân lấy lại tinh thần và sắp xếp các vấn đề đã xảy ra. Cô cất bước ra khỏi khách sạn.

Trong lúc kiệt quệ vì mệt, vì đói, vì nhục thì cô gặp lại Trâm. Mắt hoa lên và cô ngất đi khi một chiếc taxi lao tới. Tỉnh dậy cô thấy mình trong bệnh viện. Bên cạnh là Trâm người bạn thân của cô thừa nào. Đôi bạn đã có một đêm thức trắng kể cho nhau nghe về cuộc đời của mình. Trâm lấy chồng Hàn Quốc nhưng vì rơi vào nhà chồng khôn nạn bị đối xử tệ bạc. Cô đã cùng các bạn mình tìm cách trốn khỏi nơi địa ngục ấy. Sau nửa năm chịu khổ cực, cơ hội cũng đến. Phải khó khăn lắm Trâm mới về được Việt Nam. Không dám về quê vì con gái lấy chồng như bát nước hắt đi. “Vội lại thấy cảnh đời bố mẹ cực nhọc mình cũng không đành lòng, mà đời mình thì chẳng còn gì để mất”. Trâm xin vào làm ở quán café. Đi khách. Có tiền, nên đợt trước Trâm về quê sửa chữa cho bố mẹ. Sợ gia đình đau lòng cô nói dối mình ở nhà chồng hạnh phúc, tử tế. Từ ngày đó Trinh dọn về ở với Trâm...

Tiếng cán bộ quản giáo lại vang lên, nhắc nhở đã đến giờ đi ngủ. Tôi và em vào giường nằm. Mỗi người miên man theo một suy nghĩ riêng. Bất chợt tôi quay lại hỏi em “Hôm nay, ai vào thăm em vậy?”. “Anh Hiệp chị ạ! Thôi, chuyện còn dài lắm khi nào có thời gian, em kể nốt chị nghe. Em mệt rồi”.

Hôm nay, chúng tôi không phải làm việc với những chiếc móng tay. Mà ra giúp đội rau thu hoạch. Không khí ngoài trời thật dễ chịu. Những luống rau xanh mỡ màng. Trinh khoe: “Ở nhà, em mà chăm rau là ruộng nhà em lúc nào cũng xanh, non nhất thôn”. Dưới nắng, nụ cười của em trong veo. Tôi không thể tưởng tượng được một người như em lại đã có thời bao nhiêu đôi tay của lũ đàn ông bản thủ vầy vò. Nghỉ giải lao, chúng tôi ngồi xúm xúm lại gốc cây bàng tránh nắng. Một phạm nhân mới đang khúm núm đưa ly nước cho Hà “cháy”, bỗng ly nước bắn tung tóe rơi xuống luống rau. Một con bé cắt tóc ngắn, mặt có một vết sẹo dài hất tung ly nước ra khỏi tay người mới trước khi đến tay Hà “cháy”. Đây là một sự khiêu khích và sỉ nhục đối với Hà “cháy”. Nó đứng phắt dậy và hai con hổ lao vào nhau quyết chiến. Mọi người xúm xanh, xúm đỏ lại kẻ hò reo, kẻ chửi thề. Hai cán bộ quản giáo đang ngồi dưới gốc cây phía xa nghỉ ngơi nghe thấy tiếng ồn, lật tức đứng dậy, xách khẩu súng AK chạy lại. Vừa chạy, miệng vừa hét tránh cả ra. Đoàn! Một tiếng súng nổ trong không trung. Tất cả vội giãn ra. Hai nhân vật chính cũng dừng lại, từ từ bỏ nhau ra. Cuộc họp khẩn cấp diễn ra. Hai nhân vật chính được mời lên làm việc. Sau đó, nghe đâu mỗi người nhận thêm 3 tháng tù nữa vì tội gây rối. Hà “cháy” bị chuyển qua nơi giam giữ khác.

Phòng tôi lại thêm một phạm nhân mới thay chỗ Hà “cháy”. Hạnh “nát” trước giờ vẫn theo đuôi Hà “cháy” tự phong cho mình chức trưởng phòng. Và tới đó lại một vụ dẫn mặt của Hạnh “nát” với phạm nhân mới. cuộc sống cũng chẳng có gì thay đổi nhiều. Buổi liên hoan văn nghệ diễn ra thành công tốt đẹp. Giọng hát của Trinh được nhiệt liệt chào mừng. Sau buổi liên hoan đó. Cán bộ Thảo gặp riêng Trinh để hỏi han, động viên về cuộc sống trong trại.

Hôm nay, là sinh nhật tôi. Mẹ xuống thăm mang cho tôi rất nhiều thứ. Mẹ dặn cố cải tạo tốt rồi về với mẹ. Lần nào cũng thế mẹ đều khóc. Nhìn giọt nước mắt lăn dài trên gò má đã sạm đen của mẹ, lòng tôi quặn lại, nhói đau. Giờ đây, tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả để đổi lấy một nụ cười của người mình thương yêu, kính trọng nhất. Mẹ len lén lấy vạt áo chấm chấm những giọt nước mắt còn đọng lại nơi vết chân chim dưới mắt. “Mẹ già nên lắm lắm rồi” mẹ vừa nói vừa cười ngượng

ngiụ. Tôi cầm lấy đôi bàn tay nhăn nheo của mẹ rất lâu, không dám nói gì. Mọi lời nói lúc này đều trở nên vô nghĩa. Tôi thấy mình như kẻ tội đồ ngoan ngoãn nằm dưới chân chúa. Cán bộ quản giáo cũng cho tôi một ít bánh kẹo để tôi liên hoan với các bạn. Sinh nhật không có bánh gato, không có hoa hồng, không có những chai sâm banh đắt tiền, không có những bản nhạc du dương. Sinh nhật với một ít bánh quy, ít kẹo vừng và 9 người bạn cùng phòng. Đang đùa vui vẻ, bỗng cái Huyền – nhỏ tuổi nhất phòng khóc rưng rức. Nó bảo nó nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ cả con Milu béo múp của nó. Hạnh “nát” quất át đi. Không gian chùng xuống đến nghẹt thở rồi vỡ òa bởi 10 tiếng khóc khác nhau. Khóc như điên, như dại, khóc cho bao sự dồn nén bấy lâu nay. Sinh nhật tuổi 30 của tôi tưới đẫm trong nước mắt của những con người khôn nạn. Bà cán bộ quản giáo đã xấp xỉ tuổi 50 đứng bên ngoài song sắt phía cửa ra vào mắt cũng rơm rớm. Lòng trắc ẩn của người phụ nữ từng trải, bà lặng lẽ đi về phía cuối hành lang không nói gì. Đến như Hạnh “nát”, hàng ngày ngổ ngáo là thế mà hôm nay cũng ôm con Huyền khóc ngon lành. Tôi ước một điều ước không phải cho riêng mình. Tối đó tôi và Trinh lại thức khuya hơn. Trinh kể tiếp cho tôi nghe về câu chuyện cuộc đời mình.

Từ ngày đó Trinh đi tiếp khách cùng Trâm. Trâm giới thiệu các mối quen cho Trinh. Được tiền thì chia 40 – 60. Bà chủ quán của Trinh nhận 40%, số còn lại là của Trinh. Lúc nào Trinh tranh thủ đi ngoài thì được cả. Hàng tháng cô gửi tiền về cho gia đình và nhấn mình vẫn sống tốt. Ngày tháng cứ như vậy trôi qua. Cho đến một ngày cách đây một năm. Trong một lần đi khách Trinh vô tình gặp lại Hiệp. Khách quen của Trâm sau khi kí kết hợp đồng với đối tác muốn chiêu đãi đối tác bằng một buổi liên hoan, nên nhờ Trâm giới thiệu bạn đi cùng. Cảnh tượng thật trớ trêu. Trinh cầu xin Hiệp đừng nói chuyện của cô với gia đình cô. Trinh có cảm giác Hiệp nhìn mình với ánh mắt vừa kinh tởm, vừa thương hại. Bao kỉ niệm xưa ủa về. Lòng cô đắng đót. Hiệp quay lại tìm Trinh ngay ngày hôm sau. Anh không gặp được Trinh. Trâm kể cho anh nghe về cuộc đời của Trinh. Anh chuyển lời nhờ Trâm nói giúp “Anh xin Trinh dừng công việc đang làm, hãy bắt đầu lại khi tất cả còn chưa quá muộn. Hãy để anh được giúp cô”. Trinh thấy mình không còn xứng đáng với anh, không đủ cam đảm để gặp lại anh. Giờ cô đã là một kẻ nhơ bẩn. Cô thấy ghê tởm chính mình. Sự dằn vặt trong cô dấy lên thành một sự căm hận đối với kẻ đã đẩy cô vào con đường này. Trái đất xoay tròn, trong một lần đi khách cô gặp lại việt kiều. Trông hán có chút thay đổi so với năm năm về trước nhưng đầu

có bị đốt thành tro cô cũng nhận ra hắn. Trong đầu cô hình thành ý định trả thù. Tối đó, cô kể lại cho Trâm nghe và nhờ Trâm giúp đỡ mình. Trâm thoát đầu không đồng ý nhưng với sự van nài của Trinh, cuối cùng cô cũng mủi lòng. Trong vai một kẻ hám chòng ngoại. Trâm tiếp cận việt kiều mà nhờ hắn giúp đỡ. Con cá nhanh chóng mắc câu. Hắn hẹn Trâm ở phòng một khách sạn để trao đổi. Trâm yêu cầu hắn đợi mình ở chính căn phòng mà hắn đã cướp đi cuộc đời con gái của Trinh.

Mặt trời vừa khuất núi, mặt trăng đã nhanh chóng chui ra khỏi tấm chăn trùm đầu. Hôm nay là một ngày đầu tháng. Con đường dài hun hút gió. Trinh biết có thể lựa chọn lần này của cô là một sai lầm nhưng cô cần phải làm thế. Đôi mắt cô giờ là hai ngọn lửa của lòng căm thù. Trời đã cho cô gặp lại kẻ làm hại mình thì Trinh quyết không tha cho hắn. Thủ sẵn con dao trong túi sách cô đi về phía căn phòng ngày nào. Trong căn phòng 304 lúc này, Trâm đang ôm ờ với việt kiều. Trâm đẩy việt kiều vào phòng tắm và yêu cầu ông ta tắm trước khi hành sự. Vòi nước hoa sen vừa bật lên với tiếng rào rào. Trâm đi ra khỏi phòng và Trinh bước vào. Khóa trái cửa. Cô trút bỏ xiêm y, khoác lên mình một tấm áo mỏng. Năm năm trước đây trên chính chiếc giường này cô chỉ là một con nai vàng khù khờ đáng thương. Nỗi đau găm vào cô, sự nhớ bần thâm nhập vào từng tế bào trong cô. Trên giường bây giờ không còn là một cô gái nữa. Ở đó, một con dã thú đang khao khát đến điên cuồng được trả thù. Việt kiều từ phòng tắm bước ra. “Anh đừng bật điện, em muốn cảnh mờ ảo như thế này”. Trinh cất giọng ngọt ngào đầy khiêu khích. Qua ánh đèn mờ ảo hắt vào từ đèn cao áp dưới đường, hắn không nhận ra trên giường là người khác. Hắn ta lao cả tấm thân mình về phía cô. Sục xạo và ngẫu nhiên cô. Đã 5 năm làm công việc này nhưng chưa bao giờ Trinh thấy tởm lợm như thế. Cô nghiêng rặng chịu đựng. Cô biết với sức vóc của mình lúc này có muốn hại hắn cũng khó. Cô để mặc hắn say sưa thú tính. Gần nửa tiếng trôi qua, hắn nằm vật xuống giường thở hồng hộc. “Anh chưa thấy ai tuyệt như em”. Hắn mệt nhoài và bắt đầu thiêm thiếp đi. Trinh rón rén đến chỗ chiếc túi. Từ từ rút con dao ra. Chiếc dao vung lên qua ánh điện hắt vào từ ngoài đường sáng loáng. Một tiếng rú ghê rợn. Hắn chuệch choạng bước đi. Trinh như con thú điên cuồng lao theo hắn đâm tới tấp. Miệng hét lên không ngớt “Tao phải giết mày”. Cửa phòng bị bật tung ra. Điện sáng bừng lên. Hai nhân viên an ninh lao vào cản lấy Trinh. Trước khi hắn được người ta đưa đi cấp cứu, Trinh đủ nhận thấy ánh mắt kinh hãi và hoảng loạn của hắn khi nhìn cô. Cô méch mép cười với ánh mắt gần như hoang dại. Hắn

không chết nhưng bị thương khá nặng. Trinh bị kết án 7 năm tù vì tội cố ý gây thương tích.

Tôi mới nhận được lệnh ân xá được miễn hạn tù trong dịp 2/9 vì cải tạo tốt. Ngày chia tay, em hỏi tôi có dự định gì không. Tôi bảo ra ngoài ấy tôi mở một cửa hàng nail. Gặp ai thương mà chịu bỏ qua cho mình thì lấy, nếu không được thì kiếm đứa con để nuôi. Sau này, em ra ngoài đó chưa tìm được việc gì thể đến làm cùng tôi. Em cười bảo nhất định như vậy. Tôi hỏi em có nhận được tin tức gì của Hiệp nữa không. Em nói Hiệp vẫn có ý đợi em. Nhưng em còn phải ở trong này những 5 năm nữa. Chắc gì người ta đợi được. Mà em cũng chẳng dám mơ. Em bảo lòng em bây giờ đã hết oán hận rồi. Hôm kết án bố mẹ em khóc nhiều lắm. Ông bà tự trách vì mình tham tiền mới đẩy em vào con đường ấy. Em cũng chẳng trách hai cụ đâu. Rồi em hứa “Khi nào ra ngoài đó nhất định em sẽ tìm gặp chị”.

Hà Nội 26/05/2012